

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 700

Ἔτος ΚΘ.

1 Ἰουλίου 1974 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρ. 3.—

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Τὸ νοινὸν Πάσχα

Ἄγρια τῇ ἐκλογῇ του ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος Ἀθηναγόρου καὶ τῇ ἐνθρονίσει του εἰς τὸν πρῶτον θρόνον τῆς Ὁρθοδόξιας, ὁ Δημήτριος προέβη εἰς δηλώσεις, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐνεφάνισον ἀγαπῶντα τὴν Ὁρθοδόξϊαν. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι διάφορος, καθὼς προσφάτως εἰς μῆνυμά του ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Πάσχα προέβη εἰς νεωτέρους δηλώσεις ὅπως οἰκουμενιστικὰς καὶ σκανδαλίζουσας τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων. Παρὰ τὸν ὅρον τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου προτείνει καθορισμὸν σταθερῆς Κυριακῆς πρὸς ἐορτασμὸν τοῦ Πάσχα, ὅπῃ Ὁρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν ἀπὸ κοινοῦ. Συγκεκριμένως εἰς τὸ Πισχυαλινόν του μῆνυμα γράφει τὰ κάτωθι:

«Καὶ διερωτώμεθα καὶ διερωτῶμεν διατὶ τὴν ἡμερολογιακὴν συγκυρίαν νὰ μὴ υπερβαίνῃ καὶ νὰ μὴ ἐλέγχῃ συγκυρία τῆς κοινῆς πίστεως ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὸ κοινὸν κήρυγμα αὐτῆς; Διατὶ μόνον κατὰ ἡμερολογιακὴν σύμπτωσιν νὰ συναντῶμεθα οἱ Χριστιανοὶ ἅπαντες μετὰ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀναστάσεως πρὸ τοῦ κενοῦ μνημείου καὶ νὰ θεώμεθα τὰ θθόνια κείμενα μόνον; Ἀσφαλῶς διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, διὰ τὴν ἀ-

σθένειαν τῆς πίστεως καὶ τῆς δράσεως ἡμῶν, ἐξ αὐτῶν ἐμερίσαμεν τὸν Χριστὸν τὸν μελιζόμενον καὶ μὴ διαιρούμενον καὶ διηρέσαμεν τὴν ἀδιαίτητον Ἀνάστασιν Αὐτοῦ καὶ τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως».

Εἰς τὴν παράγραφον ταύτην ἀλλὰ καὶ εἰς ἑτέρας ἀκολουθούσας ἐμφανίζεται ἔκδηλον τὸ Οἰκουμενιστικὸν πνεῦμα τοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ φοβερὰ καὶ ἡ ἀσυγκράτητος ἐρωτοτροπία του πρὸς τοὺς δυτικούς, τοὺς ὁποῖους χαρακτηρίζει ὡς Ἐκκλησίαν ὥσάν νὰ παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν πολλῶν Ἐκκλησιῶν καὶ οὐχὶ τῆς μιᾶς Ἁγίας, Ἀποστολικῆς, Καθολικῆς, Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπίσης καλεῖ τὸν Πάπαν Ἀδελφόν καὶ τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν σεβασμίων. Ἰδοὺ οἱ λόγοι του:

«Ἐν τοῖς αὐτοῖς αἰσθημασι χαιρετίζομεν ἐπὶ τῇ ἀναστάσει, καὶ περιπτυσσόμεθα τὸν ἀγιώτατον πρεσβύτερον ἀδελφόν ἡμῶν Πάπα Ρώμης Παῦλον τὸν ΣΤ', μεθ' ἀπάσης τῆς περὶ αὐτὸν ἁγίας Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας σὺν αὐτῷ δὲ καὶ ἅπαντας τοὺς κατὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν Μακαριωτάτους καὶ σεβασμίους ἀρχηγούς ἀπασῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν

και ὁμολογιῶν μετὰ τῶν περὶ αὐτοὺς Χριστιανῶν και πρὸς ἅπαντας μετὰ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀναστάσεως προαγομέθα, ὅτι ὁ Χριστὸς Ἀνέστη».

Εἶναι λοιπὸν ἀγιώτατος πρεσβύτερος ἀδελφός ὁ Πάπας κατὰ τὸν Δημήτριον καὶ ἡ Ἐκκλησία του ἀγία Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, Συμβιβάζονται ταῦτα πρὸς τὸ γνήσιον, εἰλικρινές καὶ ἀκραιφνές πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας; Τσοαῦτας Θεολογικὰς γνώσεις ἔχει ὥστε νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν Παπισμὸν ὡς Ἐκκλησίαν; Τὸν Παπισμὸν, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλάθητον πόρρω ἀπέχει τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ γνήσιου καὶ ἀληθοῦς πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Πάντα ταῦτα ἐμβάλλουν εἰς σοβαρὰς ἀνησυχίας τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀντίδρασις πάντων τῶν γνησίων Ὁρθόδοξων καὶ τῶν Ὁρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἔτι δὲ καὶ τῶν ζηλωτῶν Πατέρων τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ τῶν Ἐσφιγμενιτῶν. Πῶς εἶναι δυνατόν γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ δὴ Μοναχοὶ νὰ μνημονεύσουν τοῦ ὀνόματος Πατριάρχου κακοδόξου, Οἰκουμενιστοῦ ἐρωτοτροποῦντος πρὸς τὴν Δύσιν καὶ προσπαθοῦντος νὰ ἐνώσῃ τὰ πάντα εἰς ἓν οὐχὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Ἐθαγγελίου τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας. Βεβαίως ὁ Δημήτριος δὲν ἔφθασε ἀκόμη τὰς αὐθαιρέσιαις καὶ τὰ διαδήματα τοῦ προκατόχου του. Πάντως ὅμως εἶναι φανερόν, ὅτι δὲν ἐμμελεῖ τὴν καθαρῶς Ὁρθόδοξον γλῶσσαν καὶ ἤδη ἤρχισε νὰ προβαίνει εἰς δηλώσεις, αἱ ὁποῖαι τὸν χαρακτηρίζουν ὡς μὴ γνησίως ἀγαπῶντα τὴν Ὁρθόδοξον καὶ τὸ Πνεῦμα τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων τῶν συνεκτικῶν ταυτέστιν τοῦ Ἐθαγγελικοῦ κυρήγματος.

Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ ἀνεχθοῦν τὴν παροχήν ὁλοθύμων Πατριαρχικῶν εὐλογιῶν εἰς τοὺς Ρωταριανούς; Εἰς τὸ δελτίον συγκεκριμένως τοῦ Ρωταριανοῦ ἐμίλου Κερκύρας ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου μὲ τὴν ἐποῖαν αὐτὸς ἀπονέμει τὴν ὁλοθύμην Πατριαρχικὴν εὐλογίαν εἰς τοὺς Ρωταριανούς τῆς Κερκύρας. Οἱ Ρωταριανοὶ καὶ οἱ Μασῶνι ἀξιοὶ εὐλογίας ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην! Οἱ Ἐσφιγμενίται ὅμως καὶ οἱ Ἄλλοι Μοναχοὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἀξιοὶ ἀπελάσεως καὶ διωγμῶν.

Ἄς προσπαθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ συνελθῇ πνευματικῶς ὁ Πατριάρχης Δημήτριος διότι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποῖαν αἱ διαμαρτυρίαι τῶν Ὁρθόδοξων θὰ ὀγκωθοῦν καὶ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ἑ καίνο νὰ μετανοῇ διὰ τὸν φρικτὸν σκανδαλισμὸν, τὸν ὁποῖον δημιουργεῖ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Ἦδη ὁ Καθηγούμενος Γαβριὴλ τῆς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἀπέστειλε πρὸς τὸν Πατριάρχην ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποῖαν μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει τὰ κάτωθι: «Ταπεινῶς καὶ μετὰ υἱικοῦ σεβασμοῦ καὶ θάρρους παρακαλοῦμεν ὑμᾶς καὶ τὴν περὶ ὑμᾶς σεβαστὴν ἐμνήμυριν τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν, ὅπως μετὰ πολλῆς περισκέψεως καὶ προοπτικῆς ἐξετασθῇ τὸ εὐκαιρον τοιούτου ζητήματος πρὸς κρίσιν καὶ ἀναψηλάφισιν. Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν μας τοὺς προκύψαντας ἐκ τῆς ἡμερολο-

γιακῆς μεταρρυθμίσεως σκανδαλισμοὺς συνειδήσεων τὸ σὸν ἐν τῷ κόσμῳ ὅσον καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν τόπῳ προβλέπομεν ἔτι μεγαλυτέραν ἀναταραχὴν καὶ ἐκ μικρᾶς ἔστω παρεκκλίσεως ἐκ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ Καθηγούμενου Γαβριὴλ καταφαίνεται ἄριστα ὅτι ἅπας ὁ εὐσεβὴς κληρὸς καὶ λαὸς θὰ ἀντιδράσῃ σφόδρα, θὰ ἀντιδράσῃ ἰσχυρότατα εἰς τὴν περίπτωσιν θελήσει ὁ Οἰκουμενικὸς νὰ καθιερώσῃ τὸ Κοινὸν Πάσχα. Θὰ προσκρούσῃ πρὸς τὴν πέτραν πρὸς τὸν δράκον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δράκον τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός, ὁ ὁποῖος συνενοούμενος εἰς πᾶσαν ἀνάγκην καὶ κίνδυνον τῆς ἀμύμου ἡμῶν πίστεως συνασπίζεται καὶ ἀγωνίζεται καὶ ὑπεραμύνεται τῆς πατρῴας εὐσεβείας. Ἐὰν τοῦτο θελήσῃ νὰ ἐπιβάλῃ ὁ Οἰκουμενιστὴς πατριάρχης δὲ λακτίσῃ πρὸς κέντρα καὶ θὰ δημιουργήσῃ ἕτερον σχίσμα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, διότι αἱ εὐσεβεῖς καὶ λεπταὶ καὶ ἀληθῶς πιστεύουσαι εἰς τὴν ἀγιωτάτην Ὁρθόδοξον συνειδήσεις θὰ ἀντιδράσουν καὶ θὰ ἀνταχθοῦν εἰς ὅ,τι κακῶς παρὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου θέλει νὰ ἐπιβάλῃ αὐτός. Ἄς λάβῃ ταῦτα σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν του ὁ Οἰκουμενικὸς καὶ ἄς μὴ νομίσῃ, ὅτι λόγῳ τῆς ὑψηλῆς του θέσεως καὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματος δύναται νὰ ἐπιβάλῃ ὅσα ὁ ἐγκέφαλός του τίχτει καὶ αἱ διάνοιαι τῶν περὶ αὐτῶν Ἱεραρχῶν.

Ὁ πραγματικὸς Ὁρθόδοξος Κληρὸς καὶ εὐσεβὴς λαὸς θὰ ἐμμένουν ἄχρι θανάτου εἰς ὅσα παρὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων παρέλαβον. Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ εἶναι ἀποφασισμένοι καὶ τὸ αἷμα τῶν νὰ χύσουν χάριν τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν πίστεως. Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οικονομικῆς φύσεως δεόν ὅπως ἀπευθύνονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συνόδου

Ἀσυγχώρητος Θεομάχος

Παύλου Μοναχού

Ὁ ναρκισσισμός καὶ ἡ ἀλαζονεία τὴν τύλωσιν προκαλοῦν ἢ, τὸ ὀλιγώτερον, τὴν μὴ ἐπιτρέπουν τὴν ὄρασιν πέραν τοῦ οἰκείου ἐγκεφάλου μυωπία. Περι- κλείουσα αὐτὴ ἡ σατανογέννητος ἀλαζονεία καὶ ὁ ἐγω- παθὴς ναρκισσισμὸς τὴν ὑπαρξίν ὅλου τοῦ κόσμου εἰς τὸ στενόφυγον κέλυφος τοῦ ἐγώ, δὲν ἀφήνει τὸν προσ- βληθέντα ἀπὸ αὐτὴν νὰ «ἴδῃ» πέραν τοῦ αὐτοῦ τοῦ νὰ συνειδητοποιήσῃ πού εὐρίσκεται, νὰ κατανοήσῃ τὴν θέσιν του, νὰ ἀνακαλύψῃ ὅτι ὑπάρχει ὀρίζων καὶ πέραν τοῦ περιδελήματος, πού ἐσχημάτισε περὶ ἑαυτοῦ. Ταύτην νοσήσας ὁ ποτὲ λαμπρότατος ἐωσφόρος καὶ ἐ- παρθεὶς ἐκ τῆς δόξης μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐστόλισεν ὁ Θεός, ἐσκοτίσθη, ὑπερεξέτιμήσε τὴν ἰδίαν ἀξίαν, ἐ- φαντάσθη λέγων καθ' ἑαυτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναθί- σομαι..... ἔσομαι ὅμοιος τῷ ὕψιστῳ. Τόσον φῶς καὶ μα- γαλεῖον, τόσην τάξιν καὶ δοξολογίαν περὶ ἑαυτοῦ δὲν τὰ ἔβλεπε· διότι ἔβλεπε μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ τὴν «ἀξίαν» του!

Κατὰ παρεμφερῆ τρόπον εἰς ἀλλοπρόσαλλος ἁ- γιορείτης, καταλιπὼν τὴν ποτε παλαιάν αὐτοῦ «τάξιν» καὶ μόνον «ἑαυτῷ πεποιθώς» καὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀμέτρῳ ἁ- λαζονείᾳ ὄντων, βούλεται θεομαχεῖν καί, τὸ δεινότερον, ὅτι καὶ ἄλλους «σύρει ἐπισθεν αὐτοῦ». Τὴν κάποιαν ἀξίαν πού τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεός διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ πρὸς δόξαν του — διὸ καὶ εἶχαμεν χρηστοτέρας ἐλ- πίδας καὶ ἀναμένωμεν τὰ τῷ Θεῷ εὐαρεστοῦντα — χρησιμοποιοῖ νῦν πρὸς δόξαν ἑαυτοῦ καί.... κάποιων ἄλλων! Ἐπειδὴ τοῦ ἔδωκεν κάποιαν σημασίαν, ἐπαρ- θεὶς μέχρι τυφλώσεως, δὲν «βλέπει» εἰς ὅλον τὸν κό- σμον εἰμὴ ἑαυτὸν καὶ τὰς...βουλὰς καὶ τὰς κρίσεις του! Μὲ ἀπίστευτον τόλμην καὶ ἀλαζονείαν, πράγματα, τὰ ὅποια δὲν εἶπε καὶ δὲν ἔκρινεν ὅλη ἡ Ἐκκλησία τῆς οἰκουμένης καὶ δὲν ἐτόλμησεν οὔτε ὁ διάβολος νὰ προ- σάψῃ εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, ἐξερευνεῖται αὐτὸς μὲ πάντολ- μον ἀδιστακτικωσύνην καὶ ὥσάν κανένας ὑπερκριτὴς τῆς οἰκουμένης φαντάζεται ἑαυτὸν ἱκανὸν νὰ τεθῇ ἀντιμέ- τωπος καὶ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ τραγικὸν καὶ τρομερὸν ὅτι ἄλλα ἔλεγεν ἄλλο- τε, πρὶν περιβληθῇ...«ἐξουσίαν», νῦν δὲ τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα καὶ ἔχι ἐπὶ τὰ βελτίω, ὥστε νὰ προκαλῶνται κάποιαι ὑποψίαι! Μὲ συνεχεῖς ἐκθιασμούς ὑποχρεώνει τὴν Μονὴν του νὰ τὸν στέλλῃ εἰς τὴν «ἐξουσίαν», διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰ βουλευήματα τῆς καρδίας του καὶ «ἐκ- δικηθῇ» τοὺς μὴ προσκυνούντας τὴν ἐωσφορικὴν...δό- ξαν του. Ὅχι μόνον μοναχοί, ἀλλὰ καὶ καθηγηταὶ καὶ θεολόγοι καὶ ἐπίσημοι ἄνθρωποι ἔλαβον πείραν τῆς... ὠραίας «εὐγενούς καὶ εὐσεβοῦς» συμπεριφορᾶς του καὶ δὲν θὰ μείνῃ μυστική.

Καυχώμενος ὅτι: «ἐγὼ διευθύνω τὸ "Ἅγιον Ὅρος". ἄγει καὶ φέρει τὴν Ἱερὰν Κοινότητα καὶ φαίνεται δ-

τι «ἐνεργεῖ καὶ ἀποφασίζει» ἡ Ἱ. Κοινότης Ἁγίου Ὁ- ρους! Συνταράσσει ὅλον τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὸ Οἰκου- μενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος διὰ νὰ κορέσῃ τὴν ἐμπάθειαν καὶ τὸν προσωπικὸν φθόνον καὶ τὴν ἀλαζονείαν του καὶ παρουσιάζονται εἰς τὸν κόσμον αἱ ἀποφάσεις του ὡς «ἀποφάσεις» τῆς Ἱ. Κοι- νότητος ἢ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου! "Ὅλοι οἱ «ἀποφάσεις» αἱ προσφάτως ληφθεῖσαι κατὰ τῶν εὐσε- βῶν Ἀγιορειτῶν αὐτοῦ εἶναι ἀποφάσεις, τὸ Οἰκουμενι- κὸν Πατριαρχεῖον ἀπλῶς τὰς υἱοθέτησε καὶ προσυπέ- γραψε. Σημειωτέον δέ, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν «ἀποφάσεων» μία μόνον ἀφηρέθη, τὸ νὰ ἐμποδίζονται γὰ εἰσέρχον- ται ἐντυπα τὰ ὅποια δὲν ἐγκρίνει οὗτος, διότι αὐτὰ «δὲν τοὺς συμφέρει» ὑπολογίζουσιν ἐκείνους «πού θα- γχνάνουν», δεικνύουσιν ὅμως ὅλην τὴν γενναϊότητά των κατὰ τῶν ἀδυνάτων εὐσεβῶν μοναχῶν! Πόσῳ πλανῶν- ται, ἂν νομίζουν ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἀνυπεράσπιστοι!

"Ὅσοι ἐβασάνισαν καὶ ἐτυράννησαν τὴν ζωὴν τῶν ἁγίων, ἂν ἤξεραν τί ἔκαμναν, θὰ ἐπροτίμων νὰ κοπῇ ἡ γλῶσσα των ἢ τὰ χέρια των ἢ νὰ τοιμήσουν τι κατ' αὐτῶν. Ὅμως καὶ σήμερον τοιοῦτο τι συμβαίνει καὶ δὲν προβλέπαν ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ τρίξουν τοὺς ὀδόν- τας ἀπαρηγορήτως οἱ μιμούμενοι προηγούμενους ἐρ- γάτας τῆς μοχθηρίας. Καὶ ἐτόλμησεν οὗτος ὁ πάντολ- μος, ὁ ζηλώσας ἡροστράτειον δόξαν, νὰ ὀνομάσῃ «ἐ- νίκανον» καὶ τὰ λοιπά, τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς Ἑ- σφιγμένου, τοῦ ὁποίου ἀμφίβολον εἶναι ἂν ὑπάρχῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀγιώτερος, καὶ εὐλαδέστερος καὶ νουνεχέστερος ἡγούμενος· ἂν ὑπάρχῃ ἀξιώτερος εἰς πνευματικὴν διδασχὴν πού ἱκανοποιεῖ καὶ ἀνορθοῖ πᾶ- σαν καρδίαν καὶ εἰς σοφὴν διοίκησιν τοῦ ὁποίου ἔν- βλέμμα ἢ μία λέξις εἶναι ἀρκετὴ πρὸς διόρθωσιν παν- τός, διὰ καὶ ἀπολαύει ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ οἷας σὺ- δεῖς τῶν ἁγιορειτῶν ἡγουμένων!

"Ὅ,τι δὲν ἔλυσε ὁλόκληρος ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐπὶ 50 χρόνια, τὸν ἔπεισεν ἡ ἀλαζ- νεία του νὰ νομίζῃ ὅτι θὰ «λύσῃ» οὗτος, ὥσάν κανέ- νας γίγαντας, καὶ κἂν δὲν ἐνθυμεῖται ἄλλων τὰ «πα- ραδείγματα» ἢ τί ὁ ἴδιος ἔγραφεν ἄλλοτε.

Καὶ «ἀποφασίζει» μὲ ἀδιστακτον «ἀποφασιστικό- τητα» νὰ κινήσῃ ἀδιστακτον πόλεμον κατὰ τῶν εὐσε- βῶν αὐτοκλήτως καὶ αὐτοβούλως. Μὲ πρωτοφανῆ ὑπε- ρηφάνειαν καὶ ἀπύλωτον στόμα, ὁποῖον δὲν ἀνοίγουσιν οὔτε οἱ θρασύτεροι κοσμικὸφρονες, μυκτηριζῶν εὐσε- βεῖς πατέρας καὶ ἀγωνιστάς, τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἀξίος οὔτε τὰ ὑποδήματα νὰ προσκυνήσῃ, ὡς ἄλλος γκράν—πάπας «ἀποφαίνεται» περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι εὐ- σεβῶν τηρητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως δὲν ἐτόλμησε μέχρι σήμερον νὰ ἐκφρασθῇ οὔτε Ὑπουργὸς οὔτε Μη- τροπολίτης οὔτε Πατριάρχης. "Ὅ,τι δὲν εἶπε σίνολος

ἡ Ἐκκλησία διὰ τοὺς πιστοὺς καὶ διὰ τὸ θέμα τοῦ νεοσημερολογιτισμοῦ, λέγει καὶ «ἀποφασίζει» ἕνας καλόγηρος μὲ «ἐμφαντικότητα», ὁποῖαν μόνον ὁ Πάπας ἀνοηταίων, ἀπαιτεῖ δι' ἑαυτὸν.

Τόσος πάταγος γίνεται πανταχοῦ, τόση κατακραυγὴ καὶ κατάκρισις τοῦ νεοσημερολογιτισμοῦ, τόσοι ἐπίσημοι καὶ ἀριῶδοι, τόσοι μητροπολίται καὶ θεολόγοι, ἀκόμη καὶ ἐφημερίδες καὶ λαϊκοὶ εὐλαβεῖς μέφονται καὶ κατηγοροῦν δριμύτως τὴν παρανομίαν τοῦ νεοσημερολογιτισμοῦ, ποὺ εἰσέγγαγεν ὁ ἀντίχριστος Οἰκουμενισμὸς καὶ τὴν ζημίαν ποὺ προκάλεσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ υποδεικνύουν καὶ συνιστοῦν συνεχῶς καὶ ἐπιμόνως τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν πορείαν καὶ γραμμὴν τῶν Πατέρων, καὶ αὐτὸς, ὥσάν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε, δὲν «ἐλέπει» τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, περπερεύεται νὰ στηρίξῃ τὸν νεοσημερολογισμὸν! Δηλαδή τί ἄλλο κάμνει παρά, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτόν, ἐμποδίζει νὰ ἐπανεύρῃ ἡ Ἐκκλησία τὴν εἰρήνην καὶ τὴν σωτηρίαν, στερεώνει τοὺς καινοτόμους νεωτεριστὰς εἰς τὴν ἑσφορικὴν των θρασυτητα, ἀφαιρεῖ κακούργως τὴν σωτηρίαν τροχπέδην ἀπ' ἐμπροσθεν τῶν οἰσθησάντων εἰς τὸν κατήφορον τῆς ἀπωλείας, ἐμποδίζει τὴν σωτηρίαν ψυχῶν, θεομαχεῖ!

Τί ὁ ἴδιος ἔλεγεν ἄλλοτε καὶ τί φθέγγεται νῦν. Ἄς ἴδωμεν μερικά:

Εἰς «ἐκθεσιν», διὰ τὴν ὁποῖαν, ὡς λέγει, τοῦ ἐδόθη «ἐντολὴ» πρὸ ...διετίας περίπου, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ διοχετεύσῃ τώρα — μήπως καὶ τοῦ ξεφύγουν οἱ «ἐχθροί» του ποὺ ἔθεσε στόχο — 93 περίπου φορὰς «ἀποφαίνεται» περὶ ἀγνοίας, πλάνης, φανατισμοῦ, παρανοήσεως... κ.λ.π., ἐννοεῖται δηλαδή ὅτι ὅλην τὴν «γνώσιν» συνέλεξεν ὁ ἴδιος. Λέγει λοιπὸν μετὰ «σοφίας» ὅτι: Τὸ «πρόβλημα» τοῦ νεοσημερολογιτισμοῦ ἀπέβη «πυρροῦσα πληγὴ» διὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος ...«ἀποτελεῖ ἐν κίνημα λαϊκῆς εὐσεβείας ἔνθα ἀπουσιάζει ἡ γνώσις..... οὔτε ὁ Θεὸς δοξάζεται, οὔτε ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ θυσία των δὲν γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεόν.....»

Οἱ ἀπλοῖκοι χριστιανοὶ σκανδαλίζονται ἀπὸ τὴν σιάν των... Ἡ γένεσις καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ σχίσματος ὀφείλονται εἰς ἐλαχίστους, ἁμοίρους θεολογικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς γνώσεως, ἱερομονάχους τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τινες ἀπλοῖκούς λαϊκούς.... Τὸ ἡμερολόγιον οὐδὲν μεταβάλλει.... Ἐχει δημιουργηθῇ ἐν σχίσμα, ὀφειλόμενον εἰς παρανοήσεις, εἰς νοθείας καὶ εἰς τὴν ἀγνοίαν τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας.... Διὰ νὰ ὑπάρχουν οἱ ἐν Ἀθήναις παρασυναγωγαὶ πρέπει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι αἰρετικὴ καὶ ὁ Πατριάρχης οἰκουμενιστής...

Ἐὰν ἐπεκράτει σύνεσις, ἐὰν οἱ ἀπλοῖκοι, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ, ἐξ αὐτογνωσίας ἐρωτοῦσαν τοὺς γνωρίζοντας τὴν σημασίαν τοῦ ἁλματος τῶν 13 ἡμερῶν καὶ τὰς συνθήκας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐγένετο ἡ μεταβολή, τὸ σχίσμα θὰ ἀπεφεύγετο... Οἱ ζηλωταὶ ἀσχολοῦνται συνελθὼς μὲ ἀνῦπαρκτα θέματα.... Αὐταὶ εἶναι αἱ σκέψεις μου ἐπὶ τοῦ τόσον ζημιώσαντος τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ

τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν παλαιοσημερολογιτικοῦ ἀποκληθέντος προβλήματος.... ὅπερ συνέστη ἐκ συρροῆς πλάνων, νοθειῶν καὶ ἀγνοίας.... Μετ' ἀγάπης πρὸς τοὺς πεπλανημένους νὰ ἐκδοθῶν μικρὰ βιβλίδια πρὸς χρῆσιν τῶν ἀπλοϊκῶν, δεδομένου ὅτι ἐξ αὐτῶν ἀπετελέσθη τὸ ζηλωτικὸν κίνημα.... κ.λ.π..»

Μά, ἐπὶ τέλους, ποῦ εὐρίσκεται αὐτὸς ὁ «ἄνθρωπος»; Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εὐρίσκεται ἢ εἰς ἄλλον τινα «κόσμον»; Ἄλλ' ἐλέγχθη ποῦ τὸν περιέκλεισεν ἡ ἀλαζονεία. Ἄς ἴδωμεν καὶ τί ἔλεγεν ἄλλοτε: «.....» Ὅσοι ὑπευθύνως ἐνεργοῦν θάσσει τῶν πατερικῶν παραδόσεων, οὗτοι δοξάζουν ἀληθῶς τὸν Θεόν. Ὅσοι ἀποδέχονται τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰσχύουν μὲ τὰς Ἀγίας Γραφὰς καὶ ἀγωνίζονται δι' αὐτήν, εἶναι μάρτυρες τῇ προαιρέσει. Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν, ὅτι οἱ καλοῦμενοι παλαιοσημερολογῖται προσέφερον ἀνυπολόγιστον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῆς ἐμιοῦνης αὐτῶν εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον.....

Τὸ δίδαγμα τοῦ σεβασμοῦ εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, διδασκόντων αὐτῶν τῶν μὴ μετακινήθέντων ἀπὸ αὐτὰς παλαιοσημερολογιτῶν.... Οἱ παλαιοσημερολογῖται ἀποτελοῦν ζῶσαν πραγματικότητα, ὡς ἐκεῖνη τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ἀπὸ τε ἀπόφθεως ὀρθοδόξων φρονημάτων, ἠθικοῦ βίου καὶ ἰδιαζούσης πνευματικότητος.... Ὡστε οἱ παλαιοσημερολογῖται, βλέποντες μακρὰν δικαίως διαμαρτύρονται, δι' ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας μας.... Πολλὰκις κατηγορήθησαν οἱ Παλαιοσημερολογῖται ὡς ἀπειθεῖς τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἶναι ἄδικος ἡ κατηγορία, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ θέματος σχετιζομένου μὲ τὴν θησκευτικὴν των συγκείδησιν, ὡκοδομημένην ἐν τῷ σεβασμῷ τῶν Ὀρθοδόξων παραδόσεων.

Καὶ ἂν διὰ τὴν ἀπειθειάν των αὐτὴν θελήσωμεν νὰ τοῖς προσάψωμεν μομφήν, ἐξ ἰσοῦ ὑποχρεώμεθα νὰ τιμῶσωμεν αὐτοὺς, ὡς θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς κάποτε ὑπὸ τῆς ἱστορίας, διότι ἠρνήθησαν νὰ ἀκολουθήσουν τὰς περιπετεσιμῶδεις ἀνθρωπίνους ἰδιοτροπίας.... Οἱ εὐλαβεῖς οὗτοι χριστιανοὶ κατέστησαν ἀξιόμιμητον παράδειγμα εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μὴ στέργαντες νὰ παρακολουθήσουν τὰς ἐξ ἡλλατωμένου σεβασμοῦ πρὸς τοὺς Πατέρας καινοτόμους τάσεις μιᾶς συγκεχυμένης ἐποχῆς.... Οἱ πιστοὶ ἐν τῷ νέῳ ἡμερολογίῳ διέδον τὴν ἀπαρχὴν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ, φυσικὰ, ἀντέδρασαν.....

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐσκανδάλισε καὶ ἡ ἀντικανονικότης παραμένει εἰσέτι ἀθεράπευτος, ἀντικανονικότης ἐξικνουμένη, ὑπὸ τινος προϋποθέσεως, μέχρι σχίσματος.... Τί ἀναμένει ἡ Ἐκκλησία διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ σχίσματος; Ποῖον βίαιον μέτρον δύναται νὰ ἰσχύσῃ; Καὶ ὅμως ἀποτελεῖ αἷτημα τῆς Ὀρθοδοξίας μας, ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν ὀρθὸν λόγον, προβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐνότητος ἡ Κανονικὴ διευθέτησις τοῦ ἡμερολογιακοῦ.... κ.λ.π.» Πιστεύετε ὅτι αὐτὰ τὰ τελευταῖα, καὶ τὰ προηγουμένα, ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀτόμου; Ἀλλὰ τότε δὲν κατέσχε τὴν ...«ἐξουσίαν»! Καὶ δρυνθῆναι περὶ «σταθερότητος τῶν πεποιθήσεων

του»!

Τρομερῶς καὶ βαρυγδούπως μωκτηρίζων τοὺς εἰσα βεῖς, λέγει πάλιν: «.....Ἐδοξμοῦργησαν τὸ σχίσμα (νὰ τῷ εἰποῦμε «σχίσαι σε ὁ Θεός», τοῦ προφ. Δανιήλ;) καὶ τὸ ἀποτελοῦν Χριστιανοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ἀνθρώποι ἀπλοῖκοι μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσουν..... νὰ μελετήσουν..... νὰ κατανοήσουν, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τοὺς «χυδὴν ὄχλους» καὶ τὰ «ἄτακτα πλήθη» ...κ.λ.π. Ἰδοὺ καὶ τί ἔλεγεν ἄλλοτε: «.....Τί πταίου εἰς ταῦτα οἱ Παλαιοημερολογίται; Ἀνθρώποι εὐλαβέστατοι καὶ ἀπλοὶ, φοβούμενοι περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τῶν, προετίμησαν συγκαταχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν κακῶς ἐννοουμένην εἰρήνην. Πολλοὶ τοὺς ὠνόμασαν ὄχλον. Ἡ λέξις εἶναι ἀστοχος καὶ ἀντιχριστιανικωτάτη. Ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὸν τὸν ὄχλον ἐπαυαίετο. Ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ Παῦλος ἐνομιθέει. Χάριν αὐτοῦ οἱ Πατέρες ἐδογματίσαν..... Ὡς ἐνθυμηθῶμεν ποῖσι ἀντέδρασαν κατὰ τῆς εἰκονομαχίας..... Πῶς τὰς φαίνεται; Χρειάζονται σχόλια» ἢ εὐχαὶ χρειάζονται, νὰ ἐλεήσει ὁ Θεὸς τὴν κεφαλὴν του;

Ἀπὸ καθέδρας δογματικῆς φθέγγεται πάλιν: «Αἱ ἀποφάσεις τῶν ἐτῶν 1583 καὶ 1593 ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου τοῦ Β' εἶναι τελειῶς ἀσχετοὶ μετὰ τὸ ἡμερολογιακὸν θέμα. Μόνον τὰ νοθευμένα κείμενα τῶν ἀποφάσεων ἐμφανίζονται, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον εἶναι καταδικασμένον.... ἐνῶ πρόκειται περὶ καταδίκης τῆς πράξεως τῶν λατίνων, οἵτινες ἀνέτρεψαν τὸν Πασχάλιον Κανόνα.....». Ἀναγνωρίζει αὐτὸς ὁ «ἄνθρωπος» ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἔχοντες μυαλὸ καὶ ὀλίγην γνῶσιν τῶν πραγμάτων, ἢ τὰ περιέκλεισεν ὅλα εἰς ἑαυτὸν ἢ πρώτην φοράν ἀνακαλύπτονται αὐτά; Οὕτω λέγουν αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἱστορίαι λ.χ. τοῦ Μελετίου Ἀθηνῶν, τοῦ Φιλ. Βασιλείου, τοῦ Β. Στεφανίδου, αὐτοῦ τοῦ Χρυσ. Παπαδοπούλου, ἢ κηρύσσον τι ψεύδεται; Κάμνει πῶς δὲν καταλαβαίνει, ἐνῶ ὁ ἱεὺς κατηγορεῖ τὸν Χρυσ. Παπαδοπούλου ἐπὶ ἀνεπιεικειᾷ καὶ τοῦ «μοιραίου καινοτόμου» Μεταξάκη αἰτίου τοῦ σχίσματος, ὅτι ἀνατροπὴ τοῦ ἐνός δὲν δύναται νὰ γίνῃ χωρὶς ν' ἀνατρέπεται καὶ τὸ ἕτερον.

Ἰδοὺ τί ὁ ἴδιος ἔγραφεν ἄλλοτε: «Ἀναγκαῖον γὰρ ὑπομνήσωμεν, πόσον συνδεδεμένον εἶναι τὸ διορθωμένον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον μετὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, ἀφοῦ κατενόηθη τὸ ἀδύνατον τῆς υπάρξεως τοῦ πρώτου ἀνευ τῆς ἀναθεωρήσεως καὶ προσαρμογῆς καὶ τοῦ δευτέρου. Ἐὰν ἡ πρόχειρος μεταπήδησις κατὰ δεκά τρεῖς ἡμέρας ἔλυσεν ὀριστικῶς τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, οὐδεμία ἐντεῦθεν ἀνάγκη θὰ προέκυπτε περὶ μνείας τοῦ Πασχαλίου, ἐπὶ ἀνατροπῇ Κανόνος τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου....»

Μὲ παραπλάνησιν ἀξίαν μόνων ἀπατεώγων, μεταχειριζόμενος τὸ τοῦ Ἀγίου Χρυσόστομου «κάλιον πλανᾶσθαι μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας ἀληθευεῖν» καὶ μὴ ἀναφέρων πλήρως τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου, δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι λέγει δι'..... «οἰανδρόποτε πλάνην»!! Ἀλλὰ τότε τί Ἐκκλησία εἶναι; Ἐνῶ ὁ ἅγιος ὁμιλεῖ ἀκριβῶς περὶ ἐκείνου, ὅπερ

λέγομεν οἱ Ὀρθόδοξοι, ὅτι καὶ ἂν ὑπῆρχε «πλάνη» περὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου, δὲν εἶχον δικαίωμα νὰ σχίσουν τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅμως, μετ' ὅσα ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν, κομπορρημονεῖ καὶ οὗτος περὶ «ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας»!!!

Τί νὰ εἴπῃ τις διὰ τὴν πτωχαλαζονεῖαν ἐμπαίζοντων ἀπὸ τοὺς ἀπατεώνας τῆς Δύσεως; Ἦσαν ἀγνωστα αὐτὰ τόσους αἰῶνας καὶ μήπως εὐρέθη τώρα ἡ «ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια»; Διὰ τὴν «ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν» ἐμπήχθη ὁ νεοημερολογισμὸς, ἢ διὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ ὑπὲρ πάντας βλασφημοῦντος τὸν Χριστὸν Οἰκουμενισμοῦ; Περιμαζέψας ὅλην τὴν σοφίαν, ἀνεκάλυψεν ὅτι «ἡ ἀπόφασις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπως τὸ Ἅγιον Πάσχα, ἐορτάζεται κοινῶς ὑφ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν», ἀφεῖρα εἰς τὸ «νὰ μὴ συμπίπτῃ μετὰ τὸ ἑβραϊκὸν Πάσχα». Ὅτι ἐλήφθη ἀκριβῶς διὰ τὴν λατρευτικὴν ἐνότητα πάντων τῶν Ὀρθόδοξων, ὡς γράφουν τὰ κείμενα, δὲν τὸ εὔρεν! Μετὰ περισσῆς σοφολογιότητος «θεολογῶν» περὶ «σχίσματος», παρατάσσει βαρύγδουπον «ἐγκυρον γνώμην κανονολόγου», κατὰ τὴν ὁποίαν «ἐφιστάμενος κληρικὸς δὲν δύναται νὰ παύσῃ, ὅχι μόνον τὴν κοινωνίαν, ἀλλ' οὔτε τὸ μνημόσυον τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου»!!

Εἶναι γραμμὴν εἰς κανὲν διβλίον τῆς Ἐκκλησίας αὕτη ἡ τρομερὰ ἀνακάλυψις; Μετ' ἀδιστακτοῦ τῆς βλασφημίας καὶ τὸν ἅγιον Μάρκον, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ ὅλα τὰ λόγια τοῦ ἁγίου καὶ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις ἀπηρθύνετο πρὸς τὸν Πάπαν.... παραλληλίζει τὸν ἅγιον Μάρκον μετὰ τὸν σημερινὸν Πατριάρχην ὡς πρὸς τὰς προσφωνήσεις του! Μὲ τὰς ἰδίας διαθέσεις καὶ προϋποθέσεις ὁμιλεῖ ὁ ἅγιος, μετὰ τὰς ἰδίας αἰ νῦν....; Ὡ Κύριε! ἕως πότε θὰ ἀνέχεσαι; Ὅταν ὑπάρχῃ ἐκ τῶν προτέρων «γνώμη καὶ ἀπόφασις», ὅλα.... συμβιβάζονται!! Ἐρωτῶν: «τί ἐχώριζε τοὺς Ἐνωτικούς ἀπὸ τοῦ Ἀνωτικού τὸν 15ον αἰῶνα;» ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος: «ποικίλα ἀπόψεις ὡς πρὸς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἑξωτερικοῦ κινδύνου»!!! Εἶναι γραμμὴν πωθεντὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας αὕτη ἡ ἀνακάλυψις; εἰς τὸν νοῦν τῶν Πατέρων ὑπῆρχεν αὕτη ἡ χαμέρπεια πού τοὺς ἀποδίδει;

Ἄλλοτε τόσα τρομερὰ καὶ θροντερὰ ἐξέπεμπε ἐπὶ ἔτη κατὰ τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ μετὰ λεπτοτάτης διανοίας καὶ τώρα ὁ διάβολος ἔγινεν ἄγγελος: ὅχι μόνον τὸ «ἐβούλωσεν» αἰδημόνως, ἀλλὰ κ' κεραυνώνει τοὺς εὐσεβεῖς μετὰ τὰ σπουδαῖα: «Κατ' ἀρχὴν ὁ Οἰκουμενισμὸς ἔχει πολλὰς «ἐκδόσεις».... Κάτι ἀνάλογον (μετὰ τοὺς φιλενωτικούς τῆς Φλωρεντίας) συμβαίνει σήμερον μετὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς — ἂν, θεοβαίως εἶναι ὄντως Οἰκουμενισταὶ ὅσοι ἐκδηλοῦν τάσεις εὐρ, τέρως διαδόσεως τῆς Ὀρθοδοξίας ἢ ἐνός διαλόγου μετὰ ὅλον τὸν κόσμον.... Καὶ τότε ἐπαυσεν ἡ Ἐκκλησία εὐαγγελιζομένη καὶ ἀπειθυνομένη πρὸς αἰρετικούς.... Αὐτὸς εἶναι πού μετὰ τόσης λεπτολογίας ἔγραφε, ἐκεῖνα τὰ πύρινα....ἄλλοτε; Οὕτως «ἀπηρθύνετο» ἡ Ἐκκλησία πρὸς αἰρετικούς, ὡς κατὰ σημερινὰ; Χρειάζονται σχόλια, ἢ μᾶλλον κάποιαι.... ἄλλαι σκέψεις;

προκαλούνται; *Άλλοτε έγραψαν ότι «τὸ Ἅγιον Ὁρος ἔπραξε πολλά πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸν ὀλισθόντων καινοτομῶν.

Δυστυχῶς ἐν τέλει δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν νεοσημερολογιακὴν σπουδὴν των....» Καὶ ἐνῶ πλεῖστακις ἔγραφεν ὅτι οἱ Ἁγιορεῖται μὲ τὴν ἀντίστασιν των σώζουσιν ὅχι μόνον τὸν Ὁρθόδοξον λαὸν ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς Οἰκοῦμ. Πατριάρχας ἀπὸ τὸν κατήφορον τῆς ἀπωλείας, τώρα οὗτος ἀναλαμβάνει — τοῦ τὸ ἐζήτησε κανένας;—τὴν...δικηγορίαν τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, κατὰ τρόπον ποὺ ἀπορεῖ ὅλος ὁ κόσμος καὶ αἱ ἐφημερίδες καὶ τὸ Ἅγιον Ὁρος, «τί συμβαίνει!» Ἄραγε τώρα ὀφείμους ἐξύπνησε καὶ γυρεῖ καὶ αὐτὸς κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ...«παράσημα — ὀφφικια» («γελοῖα λιλιά», κατ' ἀγωνιστὴν δημοσιογράφου;). Καὶ ἐπιτίθεται λαύρως κατὰ τῶν πατέρων καὶ τῶν ἐσέων λαϊκῶν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκείνους.

Ἀρπάζει «μερικὲς λεζούλες», ποὺ εἶναι ἀναμεμιγμένους μὲ τὰ ἀντίχριστα γιὰ νὰ δημιουργηθῇ σύγχυσις εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν καὶ τὰς ἐκθειάζει παμπωδῶς καὶ οὕτε κἂν βλέπει ὀγκολίθους θλασφημιῶν καὶ παρανομιῶν, καθ' ἃς ὑπερηκότισε τὸν προκάτοχόν του. Ποῖται εἰλικρινῶς καὶ καθαρῶς Ὁρθόδοξοι πράξεις καὶ δηλώσεις κ.λ.π. αὐτοῦ δικαιολογοῦν αὐτὸν τὸν συγκινητικὸν διθύραμβον; Ὁφελεῖ εἰς τι τὴν Ὁρθοδοξίαν ἢ αὐτοὺς τοὺς Πατριάρχας αὐτὸς ὁ λιβανισμὸς ἢ μᾶλλον, ἂν διετήρουν καὶ τινα ἐνδοιασμὸν καὶ εἶχον τινα διάθεσιν ἐπιστροφῆς ἢ ἀνακοπῆς, οὗτος διαβολικῶς τοὺς ἀποπέμπει καὶ τοὺς δίδει περαιτέρω ὥθην εἰς τὸν ὀλισθόν; Καί, καθὼς ἔγραφον οἱ Ἁγιορεῖται πρὸς τὸν Μιχαὴλ Παλαιολόγον διὰ τοὺς λατίνους, «ἔξουσι γάρ ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀδιόρθωτον, ὡς λαβόντες ὁ θελοῦσι».

Καὶ κάμνει λόγον, ὃ μῆτε Θεὸν φοβούμενος μῆτε ἄνθρωπον ἐντρέπόμενος, περὶ «Πατριαρχικῶν καὶ πα-δαγωγικῶν μέτρων», καθ' ἣν στιγμὴν αὐτοῦ ἔργον εἶναι ὅλος οὗτος ὁ πόλεμος καὶ αἱ «ἀποφάσεις» εἶναι αὐτοῦ ἀποφάσεις καὶ ὑποδείξεις, αὐτὸς ὥρισε ποῖα θλ διωχθῶν, μέχρι καὶ αὐτὸ τὸ λεξιλόγιον εἶναι αὐτοῦ. Ὡσὺν γὰρ τὸν ἐκάθισεν κανεὶς κριτὴν τοῦ κόσμου, κρίνει καὶ κατακρίνει ἀντιχριστιανικῶς καὶ παρανόμως τοὺς Ἐσφιγμένους πατέρας διὰ τὴν διαμαρτυρίαν των, διὰ τὰς ἀντιχριστιανικὰς καὶ παρανόμους «ἀποφάσεις».

Δὲν βλέπει ποῖα ἐξέθεσαν ὅχι μόνον τὸ Ἅγιον Ὁρος ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν πάντιμον Ὁρθοδοξίαν ἐγὼ πῶς τῶν πορνῶν καὶ μοιχαλίδων αἱρέσεων καὶ λέγει ὅτι ἐκθέτουν τὸν μοναχισμόν οἱ πατέρες, οἱ ὁποῖοι τὴν τιμὴν τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας διεκδικοῦν καὶ οὐδὲν ἄλλο. Καὶ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ἔτσι καταφέρνουν κατὰ τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου αἱ ἄλλαι Μοναὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Τούρκον, ποίων ἔμεις ἔμειναν καθηγουμένα τὰ πρόσωπα; τί λέγει ἡ ἱστορία;

Ἄντ' ἡ ἀπευθυνθῇ πρὸς τοὺς αἰτίους τῆς παρανομίας, διὰ νὰ γίνῃ πραγματικὴ καὶ μόνιμος καὶ ἡ θεά-

ρεστος ἐπανόρθωσις, ὅπως ἔκαμινεν ἄλλοτε, γλύφω ἐκεῖ ποῦ ἔπτυνε, στρέφεται κατὰ τῶν μὴ «συναπαγομένων» τῇ παρανομίᾳ! Καὶ οὕτω θὰ γίνῃ διόρθωσις!!!

Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὅλον τοῦτον τὸν σάλον καὶ τὴν ταραχὴν προκαλεῖ ἕνας καλὸς γῆρος διὰ τὸν φθόνον καὶ τὴν ἀλαζονείαν του καὶ συνταράσσει τὸ Ἅγιον Ὁρος, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὅλον τὸ ἔθνος! οἱ ἀρμόδιοι ἄς γνωρίζουν καὶ ἄς φροντίσουν ἀναλόγως.

Ἐξ αὐτοῦ ἀνεμόνοντο καλύτερα πράγματα καὶ εὐχόμεθα γὰρ τὸν φωτιστὴν ὁ Θεὸς διὰ τὸ καλὸν καὶ ἑαυτοῦ καὶ ἄλλων. Προτοῦ ζητήσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν καλογερίαν «ἐξουσίαν», δὲν εἶχε τὰς σημερινὰς «διόπτρας». Ἄν ἐπιζητῇ τὴν σωτηρίαν του, ἀνάγκη πᾶσα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν «ἐξουσίαν», διὰ νὰ ἔχῃ ἐλπίδα νὰ ἐπανέσῃ τὴν τιμὴν του, νὰ σωθῇ καὶ δὲν θὰ γίνετα ἑμπόδιον ἐπανορθώσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ σωτηρίας ἄλλων, ἤγουν θεομάχους.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

«Η ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΑ ΠΙΣΤΙΣ»

ΓΕΝΕΥΗ — ΕΛΒΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ—

ΜΑΪΟΣ 1974

Ἡ παραπλανητικὴ γραμμὴ τοῦ πατριάρχου Δημητρίου ἐξακολουθεῖ νὰ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διωγμοῦ τῶν ἀγιορειτῶν ζηλωτῶν πατέρων, φοβοῦμεθα δέ, καὶ ὅχι ἀδικαιολογήτως ὅτι ἐνδέχεται ὁ διωγμὸς νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐκτὸς Ἁγίου Ὁρους.

Τὴν 7ην Δεκεμβρίου 1973 ὁ πατριάρχης Δημήτριος ἑορταζεν τὴν ἐπέτειον τῆς δῆθεν ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων μεταξὺ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ Βατικανοῦ, ἀποστείλας πρὸς τὸν Πάπαν Παῦλον τὸν ΣΤ' σχετικὸν τηλεγράφημα ἐνθα τὸν μὲν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν ὁμολογεῖ «κοινόν» κατ' ἀμφότερα τὰ δόγματα, τὸν δὲ Πάπαν δέχεται ὡς διάδοχον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὄργανον τοῦ θεοῦ θελήματος, Μακαριώτατον καὶ ἀγιώτατον Ἀρχιερεῖα καὶ πρεσβύτερον ἀδελφόν αὐτοῦ. Τὴν δὲ λατινικὴν ἐκκλησίαν δέχεται καὶ ὁμολογεῖ «ἀγιωτάτην».

Ἐπὶ πλέον δὲ ὁμολογεῖ τὸν πατριάρχην Ἀθηναγόραν μακαριστὸν καὶ ὄργανον τοῦ θεοῦ θελήματος.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ πασχάλιον μνῆμα τοῦ 1974, ἀποτελεῖ ἀπροκάλυπτον προπαγάνδαν ὑπὲρ τοῦ συνταγισμοῦ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα μετὰ τῶν λοιπῶν ἑτεροδόξων καὶ αἰρετικῶν, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται τόσον ἀπὸ τὸ γράμμα ὅσον καὶ τὸ πνεῦμα τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων ὡς καὶ τῆς ὅλης πράξεως ἱστορίας καὶ ζωῆς τῆς Ὁρθόδοξου τοῦ

Χριστού Ἐκκλησίας.

Παρ' όλα αυτά ὁ κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τῶν ζηλωτῶν πατέρων καὶ ἐν γένει τῶν παλαισημερολογιτῶν, μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης, θιασώτης τοῦ πατριάρχου Δημητρίου, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκθειάζῃ τὸν πάτρνα του καὶ νὰ ἐπιρρίπτῃ ὅλην τὴν εὐθύνην εἰς τὸν τεθνηκόντα πατριάρχην Ἀθηναγόραν καὶ πασχίζει νὰ παρουσιάσῃ τὸν Δημήτριον ὡς τάχα ὀρθόδοξον, δικαιολογῶν τὰ αἵρετικά κηρύγματα καὶ ἐνεργείας τοῦ Δημητρίου, ὡς τάχα ἀδροφροσύνας καὶ κοινωνικὰς υποχρεώσεις τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Εἶναι δηλαδὴ σὰν νὰ μᾶς λέγει ὁ πατὴρ Θεόκλητος Διονυσιάτης: «Ὅταν μέσα σ' ἓνα κιλὸ μέλι πέσῃ ἓνα γραμμᾶριο ὕδρουκάνιο, καὶ ἀναμιχθῇ, ἔ, χάνεται μέσα στὴν ποσότητά! Ἐσεῖς ἔχετε χίλια γραμμᾶρια μέλι, καὶ τὸ μέλι εἶναι καλὸ, τὸ μέλι εἶναι θρεπτικόν, τὸ μέλι νὰ βλέπετε τὸ μέλι νὰ κυτᾶτε! Τώρα γιὰ ἓνα γραμμᾶριο ὕδρουκάνιο, μὴ χαλάτε τὸν κόσμον, ἔτσι ἔπρεπε, τυχαίως, ἐξ ἀπροσεξίας, μὴν εἰσθε στενοχάρδιοι καὶ μικροπρεπεῖς, φάτε μέλι ποὺ εἶναι γλυκόν, φάτε μέλι νὰ τραφήτε».

Τελευταίως, δὲ μὲ ἡμερομηνίαν 13.4.74 ἐξαπέλυσεν ἀνοικτὴν πολυγραφημένην ἐπιστολήν, βλασφημῶν τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὸ ὅποιον ἀγίασαν οἱ πατέρες καὶ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους διὰ τὸν Χριστὸν οἱ μάρτυρες, ἔνθα καὶ πασχίζει ἐναγωνίως νὰ ἐξαομιώσῃ τοὺς παλαισημερολογίτας μὲ τοὺς «παλαιόπισχίτας» τοῦ Δ' αἰῶνος καὶ τοὺς παλαιοπίστους τῆς Ρωσίας!

Βεβαίως ἡ ἐκκλησιολογία τοῦ μοναχοῦ Θεοκλήτου ὄχι μόνον εἶναι ἀθεολόγητος ἀλλὰ καὶ ὅπως δι' ὅλου τυγχάνει παιδαρευώδης καὶ κακοποιεῖ τοὺς πατέρας, πλὴν ὅμως ἐπειδὴ ἔχει φήμην συγγραφῆς ἐντυπωσιάζει οὐκ ὀλίγους καὶ τοὺς πλανᾷ. Ἄς ἔλθῃ ἐδῶ νὰ τοῦ δείξωμε διβλία γραμμένα ἀπὸ Διαμαρτυρομένους Πάστορας περὶ νοερὰς προσευχῆς, ποὺ νὰ τὸν κάνουν νὰ δακρύσῃ! Τί μὲ αὐτό; Μήπως οἱ συγγραφεῖς τῶν εἰναι ὀρθόδοξοι; Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν πιστεῦῃ καὶ ὅμως νὰ γράφῃ θαυμασίας πραγματείας περὶ πίστεως, ἢ ἄλλος νὰ εἶναι αἱρετικὸς καὶ νὰ γράφῃ ὀρθοδοξώματα! Δὲν εἶπεται ὅτι ὅσοι γράφομεν, γράφομεν τάχῃ συνεπείᾳ θυμῶτος ἢ ἐξ ἀποκαλύψεως. Σ' ἓνα γίγεται πάθος τὸ ποδόσφαιρο, σ' ἄλλον ὁ κινήματογράφος, καὶ σ' ἄλλον... ἡ νηπτικὴ θεολογία!

Ἔτσι, ἂν ὄντως ἐγνώριζε τί σημαίνει «μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς» δὲν θὰ ἔγραφε ταιαύτας ἀρλούμπας ἐναντίον τῆς πατριῶς εὐσεβείας. Ὁ μοναχὸς Θεόκλητος ταλαντοῦχος εἶναι, μελετημένος, εἶναι, πλὴν ὀρθόδοξος δὲν εἶναι. Διότι ἂν ἦτο ὀρθόδοξος θὰ ἐμμνήσκειτο τουλάχιστον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβου λέγοντος: ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσῃ δὲ ἐνί, γέγονε πάντων ἕνοχος!

Ὁ ἀπολογισμὸς τῶν διωγμῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

1ον. Ἐσσαρε ; μοναχοὶ ζηλωταὶ ἀπελάθησαν ἥδη τοῦ Ἁγίου Ὅρους, διὰ ζητήματα πίστεως!

2ον. Τὸ τηλέφωνον τῆς μονῆς Ἐσφιγμένου εἶναι

κομμένον ὥστε ἡ Μονὴ νὰ εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν πολιορκίας ἀποκεκομμένη ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον.

3ον. Εἰς στρατιωτικὸς φυλάττει τὴν θύραν τῆς μονῆς ὥστε οὐδεὶς νὰ εἰσέρχεται ἢ νὰ ἐξέρχεται οὐδεὶς δὲ μοναχὸς δύναται ν' ἀλληλογραφήσῃ μεθ' οἰουδὴποτε, καὶ τὰ γράμματα κατακρατοῦνται.

4ον. Οἱ πατέρες δὲν ἔχουν δικαίωμα οὔτε τὸν κηπο τοὺς νὰ καλλιεργήσουν, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν ὀδοντιατρὸν ὀφείλουν νὰ ἔχουν τὴν ἄδεια τοῦ πολιτικοῦ διοικητοῦ, ὅστις ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τοὺς ἀπειλεῖ ὅτι.....

«θὰ τοὺς ἐπιστρατεύσῃ».

ΛΕΒΑΦΟΙ ΕΥΧΕΣΘΕ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΣΑΤΕ ΑΥΤΟΥΣ ΜΕ ΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ ΜΕΣΩΝ ΑΓΝΑΣΘΕ.

Ἐκ τοῦ Ὁρθοδόξου Περιοδικοῦ «Παραδοθεῖσα Πίστις» Γενεθὴ — ΕΛΒΕΤΙΑΣ

ΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ὄψιμος ἔστω ἀναγνώρισις ὑπὸ τῶν Χριστιανικῶν Ἀσπῶν τῆς Δύσεως τῆς ἀξίας τῶν Λειτουργικῶν βιβλίων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας συνετέλεσεν καθ' ὅσον ἀναφέρει τὸ περιοδικὸν «Ἐπίσκοπος» εἰς τὴν ἐκδόσιν ὑπὸ τῆς ἐν Βελγίῳ Μονῆς τοῦ Chevetogne τοῦ τρίτου τόμου τῆς συλλογῆς «Ἡ προσευχὴ τῶν Ἐκκλησιῶν Βυζαντινῶς Τυπικῶν» ὑπὸ τὸν τίτλον:

Κυριακὴ Ἀκολουθία τῆς Ὀκτωήχου.

Τὸ σύνολον τοῦ κειμένου τοῦ τρίτου τόμου, τὰ ὅποια δημοσιεύονται διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Γαλλικὴν ἀποσταλὸν ὡς γνωστὸν τὸ βασικὸν πλαίσιον τῆς Ἀκολουθίας σχεδὸν ὅλων τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους, ἐπαρκέως εἶναι προφανὲς ἡ χρησιμότης του διὰ τὰς Γαλλόφωνας Ὁρθόδοξας Ἐνορίας.

Οἱ Μεταφρασταὶ ἐπεδίωξαν προπαντός, νὰ ἀποδώσουν πιστῶς τὸ Ἑλληνικὸν Κείμενον προσπαθοῦντες ταυτοχρόνως νὰ χρησιμοποιοῦν ἑκφράσιν ἀπλὴν καὶ εὐκλαὴν διὰ λειτουργικὴν χρῆσιν.

Πράγματι οἱ συντάκται τῆς Ὀκτωήχου καὶ δὴ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλονται οἱ Κανόνες καὶ τὰ Ἀναστάσια στιχηρὰ καὶ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Σάββατου καὶ τοῦ Ὁρθροῦ τῆς Κυριακῆς κατὰ τὸν ἀπαράμιλλον συνεδῶσε τὴν βαθύτητα καὶ ἀκριβολογίαν τῆς θεολογικῆς σκέψεως μὲ τὴν χάριν τῆς ποιήσεως, ὥστε τὰ δογματικὰ θεοτόμια του νὰ εἶναι ἐπιγραμματικὴ διατύπωσις τοῦ χριστολογικοῦ δόγματος.

Ὅσοι δὲ καὶ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀπρόσιτοι εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν πλῆρωμα προσοικειοῦνται διὰ τῶν ἐξαφρέτων θεοτοκιῶν καὶ λοιπῶν τροπαρίων τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ὅστις τὰ μελετᾷ καὶ τὰ προσέχει φαλλόμενα καὶ εἰς τὸ Ὁρθόδοξον Δόγμα στηρίζεται καὶ πλεισταὶ ἡθικὰς ἐφαρμογὰς χρησίμους εἰς τὴν καθημερινὴν του ζωὴν ἀποκαμίζει.

Ἱστορία αὐριβῆς

περὶ τῶν κατὰ τὴν σταύρωσιν καὶ ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἸΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τ ε λ ε σ θ έ ν τ ω ν

B'

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Εὐρίπου κ. Παΐσιου

(Συνέχεια)

Τότε ὁ Πιλάτος σπραφεῖς εἰς τὸ ἑαυτοῦ παλάτιον καὶ φωνήσας τὸν Ἰησοῦν εἶπεν αὐτῷ! σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτῷ: σὺ λέγεις τοῦτο, ἢ οἱ Ἰουδαῖοι σοὶ εἶπον ἵνα μὲ ἐρωτήσης; Ὁ δὲ ἔφη: μήτοι Ἰουδαῖος εἰμι! ἐγὼ; ὁ λαὸς ὁ Ἰουδαϊκὸς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε εἰς χεῖρας μου καὶ εἶπόν μοι ὅτι βασιλεὺς εἶ σὺ τῶν Ἰουδαίων, ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη: ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ· καὶ ὁ Πιλάτος: Λοιπὸν βασιλεὺς εἶ σὺ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· σὺ εἶπας· ἐγὼ εἰς τοῦτο ἐγεννήθην ἵνα μαρτυρῶ τὴν ἀλήθειαν· καὶ εἰ τις ἐκ τῆς ἀληθείας ἐστί, πιστεύει μου τοὺς λόγους καὶ ποιεῖ τούτους.

Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος: τί ἔστιν ἀλήθεια; ὁ δὲ ἔφη: ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀλήθεια, ὁ λαλῶν τὴν ἀλήθειαν. Ἀφείδ δὲ ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἐξῆλθεν ἔξω καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις: ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὑρίσκω ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ· πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθησαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον: οὗτος ἔφη δύναται καταλῦσαι τὸν Ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῆσαι αὐτόν, ὃν ἔκτισεν ὁ Σολομὼν ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑξέτη· ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς λέγει τῷ Ἰησοῦ: ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; λέγει ὁ Ἰησοῦς: σὺ εἶπας· τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὴν ἱράτιαν αὐτοῦ λέγων ὅτι ἐδρασφίμησε, καὶ τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων!

Λέγει δὲ ὁ Πιλάτος κατ' ἰδίαν πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς: σὺ γάρ ἐστί δίκαιον ἀποθανεῖν τὸν τοιοῦτον ἀνθρώπον; ὅστις ἐποίησε πολλὰ ἀγαθὰ εἰς πολλούς; οἱ δὲ εἶπον: εἰ ἀτιμάσῃ τις, κύριέ μου, τὸν Καίσαρα ἄξιός θανάτου ἐστί, πόσον μᾶλλον οὗτος ὁ ὑβρίσας τὸν Θεόν; τότε ὁ Πιλάτος ἐκβαλὼν ἅπαντας ἔξω, λέγει τῷ Ἰησοῦ: τί θέλεις ποιῆσω σοι; Ὁ δὲ ἔφη: Ποίησον εἰς ἐμέ ὅπως ἐστὶν ὠρισμένον· ὁ γὰρ Μωϋσῆς καὶ οἱ Προφῆται ἔγραψαν σταυρωθῆναι με δεῖ καὶ ἀναστῆναι· ἀκούσαντες οὖν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ταῦτα, εἶπον πρὸς τὸν Πιλάτον: καὶ ἄλλην μεγαλυτέραν ὑβρίν ζητεῖς ἀκοῦσαι παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν; Ἐφη ὁ Πιλάτος: Ὑβρεως

λόγος αὐτὸς πρὸς τὸν Θεόν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ ἐν ταῖς τῶν προφητῶν βίβλοις εὑρίσκεται γεγραμμένος. Οἱ δὲ Ἑβραῖοι εἶπον: ἡ ἡμετέρα γραφή λέγει: ἐὰν ὑβρίσῃ ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπον, γὰρ λαμβάνῃ μετὰ ράβδου πληγὰς τεσσαράκοντα, εἰ δὲ καὶ ὑβρίσῃ τὸν Θεόν γὰρ λιθοβολῆται...

Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν ἦλθεν εἰδήσεις πρὸς τὸν Πιλάτον ἐκ τῆς συζύγου αὐτοῦ Πρόκλῃς λεγούσης· πρόσσεχε σεαυτῷ μὴ συγκαταβῆς τοῦ γενέσθαι τι κατ' αὐτοῦ, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα ταύτην φοβερὰ ὄνειρα εἶδον δι' αὐτόν. Ὁ δὲ Πιλάτος ἔφη τοῖς Ἰουδαίοις: ἐὰν ὑβρις ἐστὶ πρὸς τὸν Θεόν ὁ λόγος, ὃν λέγετε ὅτι εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, λάβετε αὐτόν καὶ κρίνατε κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν.

Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς λέγουσι τῷ Πιλάτῳ: ἡμεῖς θέλομεν ἵνα σταυρώσῃς αὐτόν. Ὁ δὲ ἔφη: οὐκ ἔστι τοῦτο καλόν· τί γάρ κακὸν ἐποίησεν; οἱ δὲ εἶπον: βασιλεῖα αὐτόν λέγει καὶ υἱὸν Θεοῦ. Εἰς δὲ ἄνθρωπος Ἰουδαῖος, ὀνόματι Νικόδημος, σταθεὶς ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἔφη: τίνα λόγον ἔχετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; (οὗτος γάρ πολλὰ θαύματα ποιεῖ, τὰ ἐπὶ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐποίησεν οὐδέποτε)· ἄφετε οὖν αὐτόν, καὶ ἐγὼ μὲν ἔστιν ἀπὸ Θεοῦ, σταθῆναι θέλουσιν ὅσα ἂν ποιῇ· εἰ δὲ ἔστιν ἀπὸ ἀνθρώπου θέλουσι λυθῆ καὶ ὅς ἐγένετο ὅτε ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Μωϋσῆν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Φαραὼ ἵνα ποιῇ σημεῖον καὶ ἐποίησεν. Εἶχε δὲ ὁ Φαραὼ δύο μάγους, τὸν Ἰαννῆν καὶ Ἰαμβρῆν, οἵτινες ποιεῖσαντες καὶ αὐτοὶ σημεῖα μαγικά κατελύθησαν ὑπὸ τῆς Μωσαϊκῆς ράβδου διότι οὐκ ἦσαν ἐκ Θεοῦ. Εἶχον γὰρ αὐτοὺς ὡς Θεούς οἱ Αἰγύπτιοι· οὗτος οὖν ὁ Ἰησοῦς τὸν Λάζαρον νεκρὸν τεταρτάτον ἔντα, μὲ μόνον τὸν λόγον αὐτοῦ ἀνέστησε, καὶ βλέπομεν πραγματικῶς αὐτόν ζῶντα· τὰ ἔργα αὐτοῦ ἰδοὺ παρίστανται ἀληθινά, πρὸς ἐλεγχον τοῦ φθόνου τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων διὰ τοῦτο δέειξαι σου μὴ παραχωρήσης φονευθῆναι τὸν τοιοῦτον ἱατρὸν. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ὠργίσθησαν κατὰ τὸν Νικοδήμου καὶ εἶπον: σὺ κατὰ ἀλήθειαν ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ λαλεῖς, καὶ οὕτω γὰρ εἶναι καὶ ἡ μερίς σου μετ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Νικοδήμος

ἔφη· Ἀμήν, ἀμήν, σὺν τούτῳ ἕτερος Ἰουδαῖος λέγει τῷ Πιλάτῳ· δέομαί σου Κύριε ἀκουσόν μου. Ἐγὼ ἦμην ἀσθενής ἐπὶ κλίνῃς ἑτη τριάκοντα ὀκτώ, οὗτος ἰδὼν με, πάραυτα εὐσπλαχνισθεὶς λέγει μοι· ἔγειρε, ἄρὸν σου τὸν κράββατον καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου· καὶ σὺν ἐφ' ὅσον ἐγερθεὶς ἦρα τὸ κλινίδιόν μου καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸν οἶκόν μου.

Παρομοίως καὶ ὁ ποτὲ τυφλός, καὶ ὁ λεπρός, καὶ ἕτεροι λεπροὶ καὶ παράλυτοι, ἔκραζον καὶ ὁμολόγουν, ὅτι λόγῳ μόνον τοῦ Ἰησοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν καὶ ὑγιεῖς ἐσμέν.

Λέγουσιν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι· ἀλλὰ τὰ Σάββατα οὐ τηρεῖ· εὐρέθη δὲ ἐκεῖ καὶ τις γυνή, ὀνομαζομένη Βερονίκη, καὶ εἶπεν· ἐπὶ ἑτη δώδεκα ἡμῖν ἐν ρύσει αἵματος καὶ μόνον ἠψάμην τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου Αὐτοῦ, παρευθὺς εὐρέθη· ὑγιής. Λέγουσιν οἱ Γραμματεῖς· μαρτυρίαν γυναικὸς ὁ νόμος οὐ δέχεται. Καὶ πάλιν ἕτεροι θεοσεβεῖς ἐδοκίμησαν λέγοντες· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος μεγάλα σημεῖα καὶ τέρατα ἐποίησε, διὰ τὸ μὴ μόνον πέντε ἄρτους ἐχόρτασε πέντε χιλιάδας λαὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ πάλιν ἄλλοτε μὲ ἑπτὰ ἄρτους ἐχόρτασε χιλιάδας τέσσαρας· καὶ οἱ δαίμονες αὐτὸν φοβοῦνται κατὰ πολλὰ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἔ-

φη· καὶ πῶς οὐδὲ ἐφοβοῦντο αὐτὸν καὶ τοὺς γονεῖς ὡμῶν τὰ θαυμάσια; Καὶ αὐτοὶ ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκαν αὐτῷ.

(Συνεχίζεται)

Τὰ Κηρύγματα τοῦ Ἀμερικῆς Ἰαυώβου

Ὁ γνωστὸς καὶ πολὺς Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης τὴν 31ην Ἰανουαρίου 1974, στηλιτεύων εἰς τὸν «Ἑλληνικὸν Βορρᾶν» Θεσσαλονίκης τὰ «κηρύγματα τοῦ Καρδινάλιου Ἰακώβου» (Ἀμερικῆς), ὅτι «κηρύσσει ὄχι ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΣ ΑΡΧΑΣ, πολὺ περισσώτερον ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ», ἀλλὰ ἓνα εἶδος θρησκείας ἢ υπερθρησκείας, ἓνα εἶδος μασονισμοῦ, ἀδωγματισμοῦ ἢ γεν. ἔρωτος, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΙΔΕΩΝ, ὡσαύτως, ὁ αὐτὸς Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης ἀποκαλύπτων ὅτι ὁ ὡς εἴρηται «Ἰακώβος» προωθήθη εἰς Ἀμερικὴν ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΟΣΟΥ ΣΑΛΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ» ὑπογραμμίζει ὅτι «ΠΜΕΙΣ, ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΙΑ· ΔΕΝ ΕΠΑΥΣΑΜΕΝ ΝΑ ΕΙΜΕΘΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ»....

Ὁ Μητροπολίτης Μεγαριδῶς κ. Ἀντώνιος μετὰ τῶν Ἀρχιμαγδρετῶν Καλλιπίου καὶ Εὐθυμίου εἰς Σέρρας τὴν Κυριακὴν τῶν Μυραφόρων, ἐν μέσῳ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

(Εὐλαβεῖς ποιήσατε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. Λευ. ιε' 31)

«...Μετά οὖν τὸ ἑορτάσαι ὑμᾶς τὴν ἑορτὴν τὴν πεντηκοστήν, ἑορτάσατε μίαν ἑβδομάδα. καὶ μετ' ἐκείνην νηστεύσατε μίαν δίκαιον γὰρ καὶ εὐφρανθῆναι ἐπὶ τῇ ἐκ Θεοῦ δωρεᾷ καὶ νηστεῦσαι μετὰ τὴν ἄνεσιν. Καὶ ὑμεῖς οὖν νηστεύοντες αἰτεῖσθε παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰ αἰτήματα ὑμῶν. Μετὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς νηστείας, πᾶσαν τετράδα καὶ πᾶσαν Παρασκευὴν προστάσσομεν ὑμῖν νηστεύειν, καὶ τὴν περίσσειαν ὑμῶν τῆς νηστείας πένησιν ἐπιχορηγεῖν. Πᾶν μὲντοι Σάββατον ἄνευ τοῦ ἐνός καὶ πᾶσαν Κυριακὴν ἐπιτελοῦντες συνόδους εὐφραίνεσθε, ἐνοχὸς γάρ ἁμαρτίας ἔσται ὁ τὴν Κυριακὴν νηστ-

τεύων, ἡμέραν ἀναστάσεως οὖσαν, ἢ τὴν πεντηκοστήν, ἢ ὅλως ἡμέραν ἑορτῆς Κυρίου κατηφών, εὐφρανθῆναι γάρ δεῖ ἐν αὐταῖς, ἀλλ' οὐ πενήθῃσαι». (Αποστολικαὶ Διαταγαὶ Ε' XX 14).

Μᾶς διατάσσουν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι μετὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς Πεντηκοστῆς, ποὺ εἶναι ὅλη καταλύσιμος καὶ τρώμε ἀπὸ ὅλα χωρὶς νηστεία, νὰ νηστεύωμε μίαν ἑβδομάδα πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας τὴν μεγάλωσαν τὴν νηστεία, ὥς τὴν ἑορτὴ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου γιὰ μεγαλύτερη τιμὴ πρὸς αὐτοὺς. Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν νὰ νηστεύωμε, καὶ τὸ περίσσειμα τῆς νηστείας νὰ τὸ δίδωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Δηλαδή οὔτε λάδι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τρώωμεν. Σάββατον καὶ Κυριακὴν νὰ ἐκκλησιαζώμεθα, καὶ νὰ μὴ νηστεύωμε τίς μέρες αὐτὲς τοῦλάχιστον ἀπὸ λάδι διότι μόνον τὸ Μεγάλο Σάββατον νηστεύεται. Τὸ πῶς γίνεται ἡ νηστεία αὕτη μᾶς τὸ λέγει ὁ Ἅγιος Νικόδημος. «Ἐν ταῖς νηστεαῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων Τρίτῃ μὲν καὶ Πέμπτῃ γίνεται κατάλυσις εἰς ἔλαιον καὶ οἶνον καὶ ὄχι εἰς ὀψάριον». Τρώγομεν λοιπὸν λάδι καὶ πίνομεν κρασί, Τρίτῃ - Πέμπτῃ, Σάββατον καὶ Κυριακὴν. Τρώγομεν φάρι Σάββατον καὶ Κυριακὴν. Καὶ ἐξοτρώγομεν (δηλαδή ὄχι λάδι, ἀλλὰ φοῖνι καὶ νερὸ καὶ λάχανα) Δευτέρα - Τετάρτη καὶ Παρασκευή. Ὅποιοι φυλάξῃ ὅλες τίς νηστείες καὶ περιφρονῇ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων, νὰ ἡξεύρῃ ἐπὶ ἔχασε καὶ τίς ὑπόλοιπες. Ὅσοι θέλωμε νὰ σωθῶμε ἄς νηστεύσωμε, καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι θὰ μεσιτεύσουν εἰς τὸν Κύριον γιὰ ἡμᾶς.

(Σημ. Συντ.: Τὰ κεφαλαῖα ἰδικά μας).

Καὶ καταλήγει ὁ πολὺς **ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ**:

«Θὰ ἤθελα μόνον οἱ διδάσκοντες τὴν Θεολογίαν, τινὲς τῶν ὁποίων **ΥΠΕΡΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ Εἰς ΜΕΙΟΔΟΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ**, νὰ ἀναγνώσουν τὴν ἑμιλίαν αὐτὴν — τοῦ «Καρδινάλιου Ἰακώβου», κατ' αὐτὸν — διὰ νὰ καταλάβουν ποῖοι εἶναι **«Οἱ ΠΕΡΙΓΟΝΤΕΣ ΣΗΡΑΝ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑΝ»** ὥπως ἐπιτύχουν τὴν ἑνωσιν καὶ πῶς τὴν ἀντιλαμβάνονται»...

Ἐρωτᾶται ὁ πατὴρ Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης: Πάντα ταῦτα, ἅτινα καὶ ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν, τὸν **ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΟΥΝ** καὶ σήμερον; Διατί, σήμερον, οὗτος, ὁ καὶ σιγματίσας τὸν «Καρδινάλιον Ἰακώβον», ὡσαύτως τὸν «ἀδογματισμὸν, μασονισμὸν, ὑπερβηρικήν» κ.λ.π. ὁμοίως ὁ ἐπαυρόμενος, ὅτι «ἡμεῖς χάριτι Θεῆς δὲν ἐπαύσαμεν νὰ εἴμεθα Ὁρθόδοξοι», διατί, σιωπᾷ, ἐπαναλαμβάνομεν, οὗτος, ἔναντι τῆς **Ι. Μονῆς Ἐσφιγμένου**, ἡ ὁποία τόσα καὶ τόσα προσέφερεν εἰς τὴν Ἐλευθερίαν τοῦ ἔθνους (1821), ἐνῶ ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὑπῆρξεν μειοδότης καὶ ἔναντι τῆς **Ι. Μονῆς Ἐσφιγμένου** καὶ ἔναντι τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821; Μήπως διὰ λόγους ἐκδικήσεως ἔναντι αὐτῆς, ἐπαύσαμεν νὰ εἴμεθα καὶ Ὁρθόδοξοι; Ἡ μήπως εἶχεν ἄλλη ψυχὴν τὸ 1964 ὁ πατὴρ Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης καὶ σήμερον ἔχει ἄλλην; Ἡ μήπως ἐξέχασεν τὰς περὶ «Καρδινάλιου Ἰακώβου» καὶ τὰς περὶ «ἐνώσεως» ἀστραπὰς καὶ βροντὰς αὐτοῦ; Ἄς ἀπαντήσῃ λοιπὸν, οὗτος μὲ ἐν ναί, ἢ οὐ, οὐ κατὰ Κύριον, καθ' ὅτι τὸ πλέον αὐτῶν «ἔστιν ἐκ τοῦ πονηροῦ».... Ἀναμένομεν, ὡς ἀναμένουν καὶ ὅσοι δὲν ἀπώλεσαν τὴν κρίσιν, εὐφυΐαν ἢ νοημοσύνην των, ὡς ἀναμένουν καὶ οἱ τῆς **Ι. Μονῆς Ἐσφιγμένου Μοναχοί**, δι' οὓς σήμερον, οὗτος, ἄλλα ποιεῖται ἢ κελεύει!!...

Ὁφόμεθα.

Ἡ Φωνὴ τῶν Ἀποδήμων Ἀπρίλιος 1974

Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΣ

Ἦλθε πρὸς τὸν ἀγιώτατον ἐπίσκοπον Μέγαν Ἀθανάσιον ἕνας Δούκας, δηλαδή ἕνας μεγάλος ἀρχοντας, ποὺ εἶχε μεγάλη καὶ ἀθεράπευτη ἀρρώστεια, καὶ τὸν παρακαλοῦσε, νὰ εὐχηθῇ πρὸς τὸν Θεὸν γιὰ νὰ θεραπευθῇ. Πράγματι ὁ Ἁγ. Ἀθανάσιος ἐπροσευχήθη πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἔλαβε τὴν ὑγίαν του ἀμέσως τὴν ἄλλῃ ἡμέρᾳ. Ὁ Δούκας Ἀντίοχος, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἐπούλησε ὅλα του τὰ υπάρχοντα, καὶ τὰ ἔρριψε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου, καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὰ μοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ αὐτὸν νὰ τὸν κάνῃ μοναχόν καὶ νὰ τὸν διδάξῃ τί πρέπει νὰ κάνῃ γιὰ νὰ σωθῇ.

Ἀμέσως λοιπὸν τὸν ἐκούρευσε μοναχόν ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος καὶ τὸν ἐδίδαξε τί πρέπει νὰ φυλάττῃ γιὰ νὰ σωθῇ (τὰ ὅποια εἶναι πολλὰ καὶ τὰ παραλείπω).

Ἀκούοντας ταύτας τὰς ἐντολὰς ὁ μακάριος Ἀντίοχος τίς ἔγραψε μέσα εἰς τὴν καρδιά του καὶ εὐθὺς πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ μοναστήρι, γιὰτὶ ἔλεγε εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Ἐάν καθίσω μόνος μου ἴσως νὰ ὑπερηφα-

νευθῶ καὶ νὰ βλαφθῶ, ἐνῶ ἐὰν ὑπάγω εἰς μοναστήρι, θὰ κάνω ὑπακοή εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ βλέποντάς τους ὅτι ζοῦν Χριστιανικά, καὶ ἐνάρετα, θὰ ζηλέψω καὶ ἐγὼ νὰ πράξω τὸ ἴδιο, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἐπὶ γε λοιπὸν εἰς τὸ μοναστήρι, καὶ ἐνόμιζε ὅτι κατοικεῖ ὄχι μὲ ἀνθρώπους ἀλλὰ μὲ ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι τοῦ ἔλεγαν μετὰ προθυμίας μεγάλης, ἔπραττε. Ὑπερφάνειαν, καὶ φαντασίαν καὶ αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἀπεδίωξε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἀπέκτησε συκτροφονίαν, ὑπακοήν, ταπεινοφροσύνην, σωπὴν, ἀγάπην, καὶ ὅτι ἄλλο καλὸ ποὺ τὸν ἐδίδαξε ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ἔχων τὴν ἐλπίδα τοῦ ὅλην ἐπὶ τὸν Θεόν. Οἱ ὑπόλοιποι μοναχοὶ ἐθαύμαζον βλέποντάς τον, αὐτὸν ποὺ στὸν κόσμῳ ἦταν πλούσιος καὶ εὐγενὴς καὶ ἐνδοξος τώρα δὲ ταπεινὸν καὶ εὐτελεῖ μὴ θεωρῶν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἐδόξαζον τὸν Θεόν.

Ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου ἔδλεπε τίς ἀρετὰς τοῦ Ἀντίοχου καὶ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, κάνοντάς τον τὸν δεύτερο χρόνῳ ἀποκριτάριον, δηλαδὴ νὰ πηγαίνει εἰς τὴν πόλιν γιὰ ὅποιαδήποτε δουλειὰ τοῦ μοναστηρίου.

Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἀντίοχος, ὡς ὑπῆκουσ, δὲν ἀντέλεγε, ἀλλὰ λαθὼν εὐλογία ἐπορεύετο εἰς τὴν πόλιν ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπέτρεπε. Ἐκεῖ ἐγνώρισε ἕνα παλαιὸν φίλον διάκονον τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ τὸν ἔλεγον Πιστόν, καὶ εἰς αὐτὸν ἔμενε ὡσάκις κατέβαινε εἰς τὴν πόλιν γιὰ δουλειὰς τοῦ μοναστηρίου. Ἀλλὰ ὁ φθονερὸς δαίμων κυτᾶσε τί σφίζεται. Ὁ ἴκονος αὐτοῦ εἶχε μιὰ μοναχοκόρη, τὴν ὅποιαν ἕνας ἀναγνώστης τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος τὴν διέφθειρε. Ἡ κόρη ἔμεινε ἔγκυος, καὶ φοβηθεὶς ὁ ἀναγνώστης τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὴν μεγάλην ντροπὴν μὴ ὑποφέρων, ἔπεισε τὴν κόρη νὰ ρίξουν τὴν εὐθύνην εἰς τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ Ἀντίοχον. Ἔτσι καὶ ἔπραξε ἡ κόρη, καὶ τὸ διέδωσε εἰς ὅλους, ὅτι αἷτιος εἶναι ὁ Ἀντίοχος.

Ἀφοῦ ἐγέννησε ἡ κόρη, καὶ πέρασαν σαράντα ἡμέρες, τὸ ἔμαθε καὶ ὁ ἐπίσκοπος καὶ ἐκάλεσε τὴν κόρη καὶ τὴν ἀπειλοῦσε νὰ τοῦ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐκείνη δὲ ἐνοχοποίησε τὸν Ἀντίοχον. Τότε ὁ ἐπίσκοπος μετὰ μεγάλου θυμοῦ, ἔστειλε νὰ φέρουν τὸν Ἀντίοχον ἐνώπιόν του. Ὅταν δὲ ἔφθασε εἰς τὴν πόλιν ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἀντίοχος, ἄλλοι τὸν ἐβρίζαν, ἄλλοι τὸν ἔφτυναν, ἄλλοι τὸν κοροῖδευαν καὶ πᾶσαν ἀτιμίαν τοῦ ἐβρίχον ἐπάνω του. Ἐλθὼν ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου ἠρωτήθη, ἐὰν εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ τὸν κατηγοροῦν. Εἶπε δὲ ὁ Ἀντίοχος, ἐὰν εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ἀλήθεια μου δὲν θὰ γίνῃ δεκτὴ.

Τότε μπροστὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐφώνησε ἡ κόρη. Τί μπορεῖς νὰ πῇ; δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῇς διότι δικό σου εἶναι τὸ παιδί ποὺ ἐγέννησα. Τί νιρέπεις; ὁμολόγησέ το φανερά.

Ἀναστέναντε ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἀντίοχος καὶ εἶπε: Δόστε μου τὸ παιδί νὰ τὸ ἰδῶ ἐὰν εἶναι δικό μου. Καὶ ἔλαβε τὸ παιδί σαράντα ἡμερῶν, τὸ κράτησε στὰ χέρια του, ἐκύταξε εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε εἰς τὸ παιδί. «Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου λέγε παιδί μου ἐγὼ σὲ

ἐγέννησα. Τότε τὸ παιδί διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐφώνησε μὲ μεγάλη φωνή. Ὅχι δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ εἶσαι καθαρὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀναγνώστης Ἀλέξανδρος ἐποίησε τοῦτο τὸ σκάνδαλο. Τότε ἡ κόρη ἰδὼν τὴν δικαιοκρασίαν τοῦ Θεοῦ, ἀμέσως ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ ἐξεφύχησε. Ὁ ἐπίσκοπος ἐζήτησε συγγνώμην διότι παρεσύρθη ἀπὸ τὸ φέμα τῆς κόρης. Ὁ ἀναγνώστης ἐγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐκλείστηκε εἰς ἕνα μικρὸ κελλί, καὶ ἔδεσε πολλὰ καὶ θαρεῖα σίδηρα στὸ σῶμα του, καὶ μὲ πολλὰ μετάνοια καὶ ἐσομολόγησε καὶ νηστεία καὶ ἀσκησι ετελείωσε τὴν ζωὴν του θεαρέτως καὶ ἐσώθηκε.

Ἐπιστρέφων ὁ Ἀντίοχος εἰς τὸ μοναστήρι του, στὴν ἀκρὴν τῆς πόλεως τὸν συνάντησε ἕνας νέος ἐργονήτης μπροστὰ τοῦ ζητώντας συγχώρησι λέγων. Δοῦλε τοῦ Θεοῦ συγχώρησέ με, διότι σὲ ἐφτυσα εἰς τὸ πρόσωπον, πιστεύσας τὴν παράνομον κόρη ποὺ ἔλεγε ἐγάντιά σου. Γιὰ τὴν πράξιν μου ἐκείνη νηστεύω καὶ παρακαλῶ τὸν Κύριον. Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἀντίοχος τοῦ λέγει. Μὴν κλαῖς γιὰ μένα οὔτε νὰ νηστεύης, ἀλλὰ νὰ κλαῖς καὶ νὰ νηστεύης γιὰ τὸ ρούχο ποὺ ἔκλεψες πρὶν τρεῖς ἡμέρες τῆς πτωχῆς χήρας. Τότε ὁ νέος ἐλέγχθη, καὶ ἔφριξε καὶ ἐθαύμασε, πῶς γνωρίζῃ αὐτὸ ποὺ ἔπραξε τὴν νύκτα μόνος του. Τρέχει καὶ τρέμοντας φέρνει πέντε δικὰ του καὶ τὸ ἕνα τῆς χήρας καὶ τῆς τὰ δίνει ὅλα καὶ τὴν παρακαλεῖ καὶ οἱ δύο νὰ προσπέσουν εἰς τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ. Εἶδε ὅτι μετανόησε ἐκ καρδίας ὁ νέος καὶ τὸν ἐφίλησε καὶ τὸν ἐδέχθη. Ὁ νέος τοῦ λέγει. Θέλω νὰ νηστεύσω πολλές ἡμέρες διότι εἶναι πολλές οἱ ἁμαρτίες μου. Λέγει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, πῶς θέλεις νὰ νηστεύης; Ἀποκρίνεται ὁ νέος, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔως τὸ βράδυ. Λέγει ὁ Ἀντίοχος. Καὶ πῶς περνᾷς τὴν ἡμέραν σου ὅταν νηστεύεις; Λέγει ὁ νέος. Πότε μὲ τοὺς φίλους μου πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, καὶ κοιμᾶμαι ὀλίγον. Λέγει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ δὲν εἶναι νηστεία, διότι ἐὰν νηστεύης ἀπὸ φαγητὰ καὶ κακολογήσης, ἢ λυπήσης, ἢ συκοφαντήσης κάποιον, ἢ τὸ βράδυ ἔχεις πλούσιον φαγητὸ καὶ ἀρχίσῃς νὰ μεθᾷς ἢ αἰσχρὰ ἔργα νὰ πράττης ἢ νὰ ἐπιθυμήσης κάτι κακόν, καλύτερα εἶναι νὰ τρώγῃς πέντε φορές τὴν ἡμέραν καὶ νὰ νηστεύῃς ἀπὸ τὰ κακὰ ποὺ εἶπαμε, παρά νὰ μὴν τρώγῃς τίποτα καὶ μὲ τὰ κακὰ νὰ ζυμῶνεσαι. Ἄν θέλῃς νὰ νηστεύῃς καὶ νὰ ἐγκρατεύεσαι καὶ ἡ νηστεία σου νὰ γίνῃ δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεόν, νηστεύε ἀπὸ κάθε κακὸ λόγο καὶ βούλωσε τ' αὐτιά σου ἀπὸ κακὰς λέξεις μὴν κρατᾷς κακία, καὶ ἀγάπα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅποια ἡμέραν νηστεύεις, τὰ χρήματα ποὺ θὰ ἔτρωγες, δῶσε τα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ὁ πτωχὸς θὰ προσευχηθῇ γιὰ σένα εἰς τὸν Θεόν. Τὴν νηστείαν αὐτὴν θέλει ὁ Θεός. Ἀκούσας αὐτὰ ὁ νέος, ἐγκατέλειψε τὰ πάντα, καὶ ἀκολούθησε τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ Ἀντίοχον εἰς τὸ μοναστήρι. Καὶ ὅτι ἐδιδάχθη τὰ ἐφύλαξε, ἐγκρατευόμενος μὲ δάκρυα καὶ στεναγμούς διὰ τίς ἁμαρτίες του, συμπλήρωσε ἕνα χρόνον καὶ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ παραδῶσας τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Κύριον. Διὰ τὸν προσευχῶν αὐτοῦ ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ καὶ ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΟΙ ΣΕΛΗΝΙΑΖΟΜΕΝΟΙ

Τῶν ἀνθρώπων πού σεληνιάζονται (ἐπιληψία) δὲν εἶναι αἰτία ἡ σελήνη, διότι δὲν ἐκτίσθη διὰ νὰ κακοποιῇ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ πρὸς θλάβῃ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἰς ἀγαθὸν καὶ εἰς ὠφέλειαν αὐτῶν. Αἰτία εἶναι ὁ κακομήχανος διάβολος, θέλων νὰ συκοφαντήσῃ τὰ κτίσματα τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ πλανήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, παρατηρῇ πότε ἔχει νέα σελήνη ἢ πότε ἔχει ὁ ἡμῶν ἡ σελήνη καὶ τότε κάνει τὸν ἐπιληπτικὸν νὰ φωνάζῃ, νὰ ἀφρίζῃ, νὰ πέφτῃ εἰς τὴν φωτιὰν ἢ στὴν θάλασσαν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ ρίξουν τὴν αἰτία εἰς τὴν σελήνην. Ὅτι ἡ σελήνη ἐκτίσθη πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀκούσατε.

ΑΙ ΩΦΕΛΕΙΑΙ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ἡ σελήνη, εἶναι ὑγρὰ, καὶ προσενεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους γλυκὸν ὕπνον, φωτίζει τὴν νύκτα διώχουσα τὸ σκοτάδι, καὶ τὴν θερμότητα καὶ τὴν ξηρασία πού ἔφερε ὁ ἥλιος, τὴν ἡμέρα, ἡ σελήνη διὰ τῆς ψυχρότητος καὶ τῆς ὑγρασίας πού φέρνει, ὅλα τὰ φυτὰ καὶ τὰ λειβάδια καὶ κάθε χλόη καὶ πρασινάδα σὺν μητέρα καλὴ διὰ τῆς νυκτός τὰ ἀγκαλιάζει, τοὺς δίνει νέα ζωὴ, καὶ νέα θλάστησι, εἰς τὰ δένδρα πυκνώνει τὰ φύλλα τους, καὶ τὰ ἀνθὰ εἰς τὰ λειβάδια νὰ κρατοῦν τὸ μέλι τῆς σοφῆς καὶ προκομένης μελίσης, τὴν δὲ χλόην πού λαμπρῇ, καὶ κάθε χόρτο αὐξημένο καὶ μεζωρῇ ὄψι. Τὸ φῶς τῆς εἶναι γαλακτερό, ὁμοιάζει ἡ σὺν μητέρα πού μετὰ τὸ γάλα τῆς τρέφει τὸ μωρὸ τῆς, ἔτσι καὶ ἡ σελήνη διὰ τοῦ πάχους τῆς καὶ τῆς δροσιάς τῆς αὐξάνει τὰ πάντα. Εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπάρχει καὶ μᾶς δείχνει τῶν χρόνων τοὺς κύκλους, τὸ συμπλήρωμα τῶν μηνῶν τῶν καιρῶν καὶ χρόνων τὰς ἀλλαγὰς, τὸν πρέποντα καιρὸν τοῦ ἀληθινοῦ Πάσχα ὅπως λέγει ἡ σοφία Σειράχ «Ἀπὸ σελήνης σημειονόρητις» (Σειράχ. 43, 7) καὶ εἰς τὴν Γένεσιν γράφει «Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γεννηθήτω φῶς ἐν τῇ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, εἰς φαῖσιν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀρχὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, καὶ ἔστω εἰς σημεῖα καὶ εἰς καιροὺς καὶ εἰς ἡμέρας καὶ εἰς ἐνιαυτούς, καὶ ἔστωσαν εἰς φαῖσιν ἐν τῇ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς» (Γέν. 1, 14-15). Αὐτὰ ὅλα τὰ εἶπαμε γιὰ νὰ δεῖξωμε ἐκ τῶν προφηγιῶν καὶ ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δὲν εἶναι αἰτία ἡ σελήνη εἰς τοὺς σεληνιαζομένους ἀλλὰ ὁ φθονερὸς διάβολος.

(Μέγας Ἀθανάσιος Ἑρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Ματθαίου Τόμ. 35).

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Μετέστη πρὸς Κύριον, πλήρης ἡμερῶν, κατὰ τὴν 6.4.74 (Π.Η.) ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς ἡμῶν Κωνσταντῖνος Νικολακόπουλος. Ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων ὁπλιτῶν τῆς παρατάξεως Κυρίου, καὶ πρωτοπόρος τοῦ Τεροῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγώνος ἡμῶν.

Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀφιερῶθη εἰς τὸν Θεόν, δίδων τὴν ζωὴν του ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει.

Ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1924 ἐγένετο ἡ παράνομος εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀντέδρασε μετ' ἄλλων ὁμοφρόνων κραταιῶς, καὶ οὕτως ἐδημιουργήθη ἐν Ἀθήναις ὁ πρῶτος ἀντιστασιακὸς κατὰ τῶν καινοτόμων πυρῆν.

Ἡγωνίσθη ἔκτοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός, ὡς μέλος τῆς Διοικήσεως, ὑπῆρξε δὲ αὐτόπτης μάρτυς τῆς Οὐρανίου Ὀπτασίας, ἥτοι τῆς ἐν τῷ Οὐρανῷ ἐμφανήσεως σημείου τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον τοῦ 1925, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν, ἡ ἐξ ὕψους ἀσφαλῆς ἐσβαίσις τῆς ὁρθῆς πορείας, τὴν ὁποίαν ἀκολούθη ἔκτοτε ἡ Μαρτυρικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία.

Ἀκαμάτου καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος ἄνθρωπος ὢν, οὐδένα συμβιβασμὸν ἐδέχετο εἰς τὰ τῆς ὁρθῆς Πίστης καὶ τῆς Χρηστογμείας. Δι' ὃ καὶ ποικιλοτρόπως ἐκακοπάτησεν, ἐν δεσμοῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν στέρησει, παντοδαπαῖς, τὰ πάντα ἰσχύον ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι αὐτὸν Χριστῷ.

Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος, ἀνελύετο εἰς δάκρυα διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ὁποίους ἐξυπηρέτησεν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ποικιλοτρόπως, ὁ σ ο ν ο ὁ δ ε ἰ σ ἄ λ λ ο ς .

Ἡ ἱεραποστολικὴ του δραστηριότης ἐπεξετείνετο μέχρι τῶν ὑπερποντίων χωρῶν, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδά.

ὑπέμεινεν ἐν ἄκρα ὑπομονῇ τὴν τελευταίαν του ἀσθένειαν, εὐχαριστῶν «ἐν παντί» τὸν Θεόν, εἰς χεῖρας τοῦ Ὁποίου παρέδωκε τὸ πνεῦμα του, ἐστεφανωμένον.

ΠΡΟΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΣ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Διωγμὸν ἀδίστακτον καὶ παράνομον καὶ ἀντιχριστιανικὸν ὑπομένομεν. Οἱ πάνοπλοι ὕλκως ἐναντίον τῶν ἀόπλων τῶν ἐχόντων μόνον τὸν Θεὸν ὑπερασπιστὴν. Διατί διωκόμεθα; Διότι εἴμεθα καὶ θέλομεν νὰ μένομεν Ὁρθόδοξοι. Δι' οὐδὲν ἄλλο. Ὡς Ὁρθόδοξοι διωκόμεθα. Ἡ Ὁρθοδοξία διώκεται. Ὁ Θεὸς πολεμεῖται. Ἐσεῖς ποῦ ἀναλαμβάνετε νὰ ἐκτελέσετε τὸν διωγμὸν, προσέξατε καὶ θεομάχοι εὐρεθῆτε. Ἡμεῖς ὀφειλωμεν νὰ σὰς εἰπώμεν αὐτά, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον σας — καὶ ὄχι μόνον ἐσᾶς — καὶ ὡς Χριστιανῶν καὶ ὡς Ἑλλήνων. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ ἄλλοφύλων ἢ ἀθέων, δὲν θὰ ἐλέγαμεν, ἢ ἄλλως πῶς θὰ ἐλέγαμεν. Εἴθε ἔμως τιμημένοι μὲ χριστιανικὸν ὄνομα καὶ αὐτὴ ἡ τιμὴ σὰς δημιουργεῖ κάποιας υποχρεώσεις.

Ἐχετε καὶ σεῖς φυγὴν. Θὰ παρασταθῇτε καὶ ἐσεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ λογοδοτήσετε. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ ψυχὴ σας δὲν σώζεται ἂν ἀκολουθήτε τὴν «πορείαν» ποῦ ἤνοιξαν οἱ Οἰκοὶ Πατριάρχαι κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίες. Καὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸ Χριστιανικὸν Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὅτι ὀφείλει νὰ μὴ ἀδιαφορῇ διὰ τὰς λοξοδρομήσεις ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν Πατέρων μας. Αἱ παραβάσεις διήρσαν καὶ θὰ διαιρέσουν ἔτι πλέον τὸ Ἔθνος καὶ γνωρίζετε ἂν αὐτὸ φέρει τὴν πρόδοόν του. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ πράξις ποῦ ἐκτελεῖτε δὲν εἶναι κατὰ Θεόν. Πρόκειται περὶ καθαρῶς θρησκευτικοῦ ζητήματος, πρόκειται περὶ τῆς πίστεως τῶν Πατέρων μας καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἐδιδάχθημεν «πειθαρχεῖν Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις».

Ἡ «ἀπόφασις» τῶν ἐν τῇ Οἰκῇ Πατριρχείῃ, στρεφόμενη κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι παράνομος. Καὶ ἂν ὅσοι τὴν ἀνέχονται καὶ τὴν προσυπογράφουν εἶναι συνυπεύθυνοι, ἐκείνοι ποῦ ἀναλαμβάνουν νὰ τὴν ἐκτελέσουν διὰ τῶν ὅπλων, ἄς σκεφθοῦν καὶ τὴν φυγὴν των, ἄς ἐνθυμηθοῦν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, ἄς ἐνδιαφερθοῦν ποῖα εἶναι ἡ πίστις τῶν Πατέρων των διὰ τῆς ὁποίας μόνης θὰ σωθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ τὸ Ἔθνος μας, ἄς ἐννοήσουν τί ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ καὶ ἡ συνέπεια τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄς ἀντιληφθοῦν τί θὰ εἴπῃ περὶ αὐτῶν ἡ ἱστορία, ποῦ θὰ ταχθῇ, τὸ ὄνομά των. Ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῆς πίστεως τῶν Πατέρων μας, ἡ ὁποία εἶναι πίστις καὶ τῶν ἰδικῶν σας Πατέρων,

ὅσον καὶ ἂν εἴθε «διαταγμένοι», εἴθε καὶ σεῖς ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ δώσετε λόγον, ἐκ τελούντες «ἀποφάσεις» καὶ διαταγὰς ποῦ στρέφονται ἐναντίον αὐτῆς τῆς πίστεως.

Οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ἐν οἷς καὶ ἡμεῖς, εὐρισκόμεθα εἰς διαφορὰς μὲ τοὺς Οἰκουμενικοὺς Πατριάρχας τῶν τελευταίων καιρῶν διὰ τὴν φυγὴν ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡμεῖς ἐξεφύγομεν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν; Μὴ γένοιτο εἰς τὸν αἰῶνα! Ἐκείνοι ποῦ ἐξέφυγον νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅπως μᾶς τὴν παρέδωκαν οἱ Πατέρες μας καὶ τότε οἱ «διαφοραὶ» ἐξαφανίζονται. Οἱ ἔχοντες καὶ στοιχειώδη γνῶσιν τῶν πραγμάτων γνωρίζουν ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ διαιρέσεις δὲν διορθώνονται ἂν δὲν ἀρθῇ τὸ αἷτιον ποῦ τὰς προσκάλεσεν.

Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ὀρθόδοξος πίστις εἶναι κτῆμα μόνον Πατριαρχῶν καὶ Δεσποτάδων καὶ ὅτι αὐτοὶ μόνον εἶναι ἀρμόδιοι διὰ τὴν φύλαξίν της, δὲν εἶναι ὀρθόδοξος καὶ ὅποιος ἔχει τοιαύτην ἰδέαν ἀρνείται τὰ δικαιώματά του καὶ τὰ καθήκοντά του ὡς Ὁρθόδοξον Χριστιανόν. Ἡ Ὁρθοδοξία κηρύσσει ἐπισημῶς ὅτι «παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνδοδοι δικαιούνται νὰ μεταβάλλουν καὶ μεταρρυθμίζουν τὴν πατροπαράδοτον πίστιν» καὶ ὅτι «φύλαξ τῆς πίστεως εἶναι αὐτὸς ὁ εὐσεβὴς λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῇ τῶν Πατέρων αὐτοῦ».

Γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία καταδικάζει τοὺς λοξοδρομοῦντας ἀπὸ αὐτὴν καὶ ὄχι τοὺς ἐμμένοντας αὐστηρῶς εἰς αὐτήν, ἄς ἐννοήσουν οἱ θέλοντες νὰ εἶναι κατὰ συνέπειαν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὁποία παρανομία εἶναι νὰ γίνωνται οἱ κατηγορούμενοι κατηγοροὶ καὶ οἱ ἔχοντες μετ' ἑαυτῶν τὸν Θεόν καὶ τὴν ἀλήθειαν νὰ καθίστανται ὑπόδικοι! Δὲν ἔπεται ὅτι οἱ κατὰ κάποιον τρόπον ἐπικαθίσαντες εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐξουσίαν ἔχουν καὶ κατὰ Θεὸν τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν ἂν ἐσκέπτογτο ἔτσι οἱ Πατέρες μας, σήμερον Ὁρθοδοξία δὲν θὰ ὑπῆρχεν. Οἱ οὕτω λαμβάνοντες τὴν ἐξουσίαν, μεταχειρίζονται ἐσᾶς καὶ τὰ ὅπλα σας, διὰ νὰ μεταβάλουν «τὸ θρήσκευμα τῶν Πατέρων».

Καὶ ὁ πλέον ἄδικος δικαστὴς δὲν καταδέχεται νὰ δικάσῃ τὸν ἀντίδικόν του διότι δὲν τὸ ἐπιτρέπει οὔτε θεὸς οὔτε ἀνθρώπινος νόμος οὔτε ἡ πλέον ἐλαστικὴ συνείδησις. Οἱ ἐν τῇ Πατριαρχείῃ ἀντίδικοι, ὄντες αὐτοὶ οἱ ὑπαίτιοι, καταδέχονται νὰ «δικάζουν καὶ αποφασίζουν» ἐπὶ πανορθόδοξον θέματὸς τῆς πίστεως, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέτασις δὲν ἀνήκει εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ὅλην Ὁρθοδοξίαν. Ζητήματα τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἐξεδίκασε καὶ ἔλυσαν ποτὲ ὀλίγοι τινές, ὅποιοι καὶ ἂν ἦσαν, ἀλλ' ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία, ἐκφαίνουσα τὴν συνείδησιν τοῦ ὅλου πληρώματός της.

μὲ τοὺς στεφάνους τῆς ἀγνότητος, τῆς ὑπομονῆς, καὶ τῆς ὁμολογίας τῆς Ὁρθῆς Πίστεως.

Ἀιωνία αὐτοῦ ἡ Μνήμη.

Τὸ Γ. Φ. Ταμεῖον τιμῶν τὸν μεταστάντα ἀπεφάσισε καὶ διέθεσε ὀρχ. 10.000 διὰ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας του κ.λ.π.

Ἐάν ὡς ἀπλᾶ ὄργανα ἔχετε ἐν καθήκον, ὡς Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι ἔχετε μυρία καθήκοντα ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ἔθνους, τῆς ἱστορίας τῆς οἰκογενείας σας, τῆς ψυχῆς. Μὲ ποῖον δικαίωμα ἐξάγεται «ἀπόφασις» νὰ μᾶς διώκουν ἀπὸ τὸν οἶκόν μας; Προσωπικὸν κτήμα εἶναι τοῦ Πατριάρχου, διὰ τὴν διατάσσει οὕτως αὐταρχικῶς; Ἀπὸ ποῦ ὡς ποῦ; Μήπως αὐτὸς τὸν ἔκτισεν ἢ αὐτὸς τὸν ᾠξήσεν ἢ αὐτὸς τὸν διετήρησεν ἢ αὐτὸς τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεόν; Οἱ αἰσιδύμοι Αὐτοκράτορες καὶ τὸ Ὁρθόδοξον Γένος ἀφιέρωσαν τούτον εἰς τὸν Θεόν — ὅχι εἰς τοὺς Πατριάρχας — διὰ νὰ κατοικήται, αὐξάνεται, συντηρηθῇ, διέπεται αὐτονόμως εἰς δόξαν Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἀφιερωμένους εἰς τὸν Θεόν Ὁρθόδοξους, ὅχι τοὺς ἀθετήσαντας τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ὅποιος δὲν μένει εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἔζησαν καὶ τὴν παρέδωκαν ἐκεῖνοι οἱ αἰσιδυμοί, δὲν ἔχει ἐδῶ κανὲν δικαίωμα. Καὶ ἔταν οἱ Πατριάρχαι διατηροῦν καθ' ὅλα ἀκεραίαν τὴν πίστιν τῶν Πατέρων ὅπως ἀκριβῶς τὴν παρέλαβαν, καὶ τότε τοιαύτην «ἐξουσίαν» δὲν ἔχουν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει. Διότι καταντᾷ ἐμπαιγμὸς ἢ περιφροῦς αὐτονομία τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἢ ὅποια εἶναι κατοχυρωμένη διὰ Διεθνῶν Συνθηκῶν.

Καὶ δὲν θὰ ἔχη νόημα τὸ Ἅγιον Ὅρος ὡς Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀκούεται κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους καιροὺς πρωτοφανῆς καὶ πρωτάκουστος ἐφεύρεσις ὅτι τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶναι «ἰδιοκτησία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»!! Τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν ἀνακάλυψιν, ἢ ὅποια δὲν εἶναι πούθεν ἀ γραμμὴν καὶ οὐδαμοῦ στηρίζεται καὶ ἢ ὅποια ἀγνωστον ποῦ καὶ πῶς ἐφευρέθη, καὶ αὐταὶ αἱ Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες ἐλευνολογοῦν, καὶ ἐπισημαίνουσι οἱ ἔχοντες γνῶσιν τῶν πραγμάτων, ὅτι ὅχι μόνον παράνομος καὶ ἀνταρθεύς καὶ ἀντιαγορευτικὴ εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὑποπτος καὶ ἐπιζήμιος καὶ ἀντεθνικὴ.

Οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες, ἐν γένει ἢ Ὁρθόδοξος Πολιτεία, ὠρχίζοντο νὰ προστατεύσουν καὶ ὑπερσπίζονται τὴν Ὁρθοδοξίαν. Τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἀνελάμβανον νὰ προστατεύσουν, ὅχι Πατριάρχας καὶ Δεσποτάδες. Εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν Ὁρθοδοξίαν, εἰς αὐτοὺς ἀνήκει ἡ προστασία. Ἡμεῖς λοιπὸν ἐξεφύγομεν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τῶν Πατέρων μας, ἢ οἱ γινόμενοι διὰ μέσου σας διώχται ἡμῶν; Ἐστω εἰς γνῶσιν σας, ὅτι ὑποστηρίζοντες τοὺς παρανομήσαντας εἰς θάρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διώκοντες ἡμᾶς τοὺς ἀκριβεῖς τηρητὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, γίνεσθε καὶ σεῖς συνεργοὶ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους ἐπιβουλήν, γίνεσθε διώχται τοῦ Χριστιανισμοῦ, παρανομεῖτε, γίνεσθε πολέμοι τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὰ εἴχαμεν καθήκον νὰ σᾶς εἴπωμεν, διὰ νὰ μὴ εὕρισκεσθε εἰς ἀγνοίαν, καὶ ἐπαναλαμβάνομεν καὶ σᾶς

προειδοποιούμεν ὡς Χριστιανοὺς Ὁρθόδοξους ὅτι ἐν ἀκολουθήτε ἀνεξετάστως καὶ μετέχετε εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν Πατριαρχικῶν, οἱ ὅποιοι κάμνουν τὰς εἰς θάρος τῆς Ὁρθοδοξίας παρανομίας πρὸς ἐξυτηρέτησιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ὡς οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν, οὔτε προκοπὴν θὰ ἰδῆτε, οὔτε ἡ ψυχὴ σας θὰ ἰδῇ σωτηρίαν! καὶ τοῦ ἔθνους προετοιμάζονται οὕτω συμφοραὶ μακροχρονίως.

Ἄν μπορῆτε νὰ συνεργήσετε νὰ ἐπανεύρη τὸ ἔθνος τὴν σωτήριον θρησκευτικὴν του ἐνότητά ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, διὰ νὰ εἶναι ἡ μνήμη σας αἰωνία, εἶδε μὴ ἀπέχετε, διὰ νὰ σώσετε τὰς ψυχὰς σας. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐδίωξαν καὶ ἐτυράννησαν τὴν ζωὴν τῶν ἁγίων ἐν ἡξερὰν τί ἔκαμναν θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ κοποῦν τὰ χεῖρια τῶν καὶ ἡ γλῶσσα τῶν παρὰ νὰ ἐπιθέσων χεῖρα ἐν αὐτῶν. Ὅμως καὶ σήμερον κατὰ τέτοιο συμβαίνει, ἐνδιαφερθῆτε διὰ τὸ τί λέγει καὶ ὁ Θεός, διὰ νὰ μὴ μετανοήτε πικρῶς! θὰ ζητήτε καὶ δὲν θὰ εὕρισκετε παρηγορίαν καὶ ἀρκετὰ δάκρυα μεταμελείας.

Παύλου Μοναχοῦ

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628,280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντὴς συντάξεως + δ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας
Παῖσιος

Κάιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 30

» Ἐτησίᾳ » 50

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 3

» Ἐτησίᾳ » 5

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 3.—

Τὰ Πρωτόουλλα τῆς Σιών

Παγκόσμιος συμμαχία τῶν Χριστιανῶν θὰ ἡδύνατο νὰ μᾶς ὑποτάξῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἀλλὰ προστατευόμεθα ἐξ αὐτοῦ τοῦ κινδύνου διὰ τῶν βαθέων σπερμάτων τῆς διχονοίας, τὴν ὁποίαν δὲν δύνανται νὰ ἀποσπᾶσιν ἐκ τῆς καρδίας των. Ἀντατάξαμεν τὸν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, τοὺς ἀτομικοὺς καὶ ἐθνικοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Χριστιανῶν, τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ μίσση των, ἵνα ἔχομεν καλλιεργήσει ἀπὸ εἰκοσι αἰώνων. Καὶ διὰ τοῦτο καμμία Κυβέρνησις δὲν θὰ εὖρη πούθενά βοήθειαν. Ἐκάστη θὰ πιστεύῃ μίαν συνεννόησιν ἐναντίον ἡμῶν ἐπιβλαβὴ εἰς τὰ ἴδια αὐτῆς συμφέροντα. Ἐμεθα πανίσχυροι. Πρέπει νὰ μᾶς λαμβάνωσιν ὑπ' ὄφιν. Αἱ δυνάμεις δὲν δύνανται νὰ συνάψωσιν οὔτε τὴν μᾶλλον ἀσήμαντον συμφωνίαν χωρὶς νὰ λαμβάνωμεν ἡμεῖς μέρος εἰς αὐτήν.

Περὶ μὲ ρέγκας ρέγκνατ. — «Δι' ἐμοῦ βασιλεύουσιν οἱ βασιλεῖς». Οἱ προφῆται μᾶς μᾶς ἔχουσιν εἶπει ὅτι εἴμεθα οἱ ἐκλεκτοὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦτο τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ κυριαρχήσωμεν ὅλης τῆς γῆς. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει δώσει τὴν μεγαλοφυῶν διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ φέρωμεν εἰς λύσιν αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Καὶ ἂν ὑπῆρχε μεγαλοφυῶν εἰς τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον, θὰ ἡδύνατο μὲν νὰ παλαίσῃ ἐναντίον ἡμῶν, ἀλλ' ὁ νέος δὲν ἰσχύει ὅσον ὁ παλαιὸς κάτοικος. Ἡ μεταξύ μᾶς πάλη θὰ ἦτο ἀνηλεής, ὅταν ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἴδει ἀκόμη. Καὶ ἔπειτα αὐτοὶ οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνθρωποι θὰ ἤρχοντο πάρα πολὺ ἄργά. «Ὅλοι οἱ τροχοὶ τοῦ κυβερνητικοῦ μηχανισμοῦ ἐξαρτῶνται ἐκ τινος ἐλατηρίου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται μεταξύ τῶν χειρῶν μᾶς. Καὶ τὸ ἐλατήριο αὐτὸ εἶναι χρυσόν». Ἡ ἐπιστήμη τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, ἡ ἐξευρεθεῖσα ὑπὸ τῶν σοφῶν μᾶς, μᾶς δεικνύει ἀπὸ πολλοῦ τὸ ἀκατανίκητον γόητρον τοῦ χρυσοῦ.

Τὸ κεφάλαιον διὰ νὰ ἔχῃ τὰς χεῖρας ἐλευθέρως, ὀφείλει νὰ ἐπιτύχῃ τὸ μονοπώλιον τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου· τοῦτο δὲ ἀκριβῶς πραγματοποιεῖ ἤδη ὅλον ἐν μ' ἄόρατος χεὶρ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἡ ἐλευθερία αὕτη θὰ δώσῃ τὴν πολιτικὴν ἰσχύον εἰς τοὺς βιομηχάνους, ὁ δὲ λαὸς θὰ ὑποταχθῇ εἰς αὐτούς. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο ν' ἀποπλῖζωμεν τοὺς λαοὺς ἢ νὰ ὠθώμεν αὐτοὺς εἰς πόλεμον, ἐνδιαφέρει περισσότερο νὰ ἐξυπηρετῶμεν ἐξημιμένα πάθη πρὸς ὠφέλειάν μᾶς, ἢ νὰ καταπραΰνωμεν ἐνδιαφέρει περισσότερο νὰ γινώμεθα κύριοι τῶν ἰδεῶν τῶν ἄλλων, σχολιάζοντες αὐτὰς μᾶλλον ἢ ἀποκρούοντες.

Τὸ μεγαλειώδες πρόβλημα τῆς Κυβερνήσεώς μᾶς εἶναι νὰ ἐξασθενήσωμεν τὸ δημόσιον φρόνημα διὰ τῆς

κριτικῆς, νὰ κάμνωμεν τοὺς λαοὺς νὰ χάνωσι τὴν συνήθειαν τοῦ σκέπτεσθαι, διότι ἡ σκέψις δημιουργεῖ τὴν ἀντιπολίτευσιν· νὰ μετατρέπωμεν τὰς δυνάμεις τῆς σκέψεως εἰς ἀψιμαχίας ρητορικῆς.

Θὰ οἰκαιοποιηθῶμεν τὴν φυσιογνωμίαν ὅλων τῶν κομμάτων, ὅλων τῶν τάσεων καὶ θὰ τὰς διδάξωμεν εἰς τοὺς ρήτοράς μᾶς, ὅτινες θὰ ὁμιλῶσι τόσο, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἀπαυδῇ ἀκούων αὐτούς.

Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς δημοσίας γνώμης εἰς χεῖρας μᾶς, πρέπει νὰ τὴν καταστήσωμεν περίπλοκον, ἐκφράζοντες ἐκ διαφόρων μερῶν καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον τόσας ἀντιφατικὰς γνώμης, ὥστε οἱ χριστιανοὶ θὰ χαθῶσιν ἐπὶ τέλους ἐντὸς τοῦ λαθυρίνου των καὶ θὰ θεωρήσωσι τελικῶς ὅτι ἀξίζει πολὺ καλλίτερον νὰ μὴ ἔχῃ κανεὶς καμμίαν γνώμην ἐν τῇ πολιτικῇ. Αὐτὰ εἶναι ζητήματα ἅτινα ἡ κοινωνία δὲν ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ. Δὲν εἶναι δεδομένον νὰ τὰ γνωρίζῃ ἢ εἰς ἐκείνον ὅστις τὴν διευθύνει. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον μυστικόν.

Τὸ δεῦτερον μυστικόν, ἀναγκαῖον διὰ νὰ κυβερνᾷ τις μετ' ἐπιτυχίας, συνίσταται εἰς τὸ νὰ πολλαπλασιάζωμεν τόσο τὰ ἐλαττώματα τοῦ λαοῦ, τὰς συνηθείας, τὰ πάθη, τοὺς κανόνας τῆς ἀπὸ κοινοῦ ζωῆς, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ δύναται νὰ διευκρινίσῃ αὐτὸ τὸ χάος, καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ φθάσωσιν εἰς σημεῖον ὥστε νὰ μὴ συνεννοῦνται πλέον πρὸς ἀλλήλους. Αὕτη ἡ τακτικὴ θὰ ἔχῃ προσέτι ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ρ' ἴπῃ τὴν διχονοίαν εἰς ὅλα τὰ κόμματα, νὰ διαλύῃ ὅλας τὰς συνηγόμενας δυνάμεις, αἵτινες δὲν θέλουσιν ἀκόμη νὰ ὑποτάσσωνται εἰς ἡμᾶς· θὰ ἀποθαρρύνῃ πᾶσαν ἀτομικὴν πρωτοβουλίαν ἔστω καὶ πνευματικὴ καὶ θὰ εἶναι ἰσχυροτέρα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, παρὰ τοῖς ὁποῖοις ἔχομεν διασπείρει τὴν διχονοίαν. Μᾶς εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διευθύνωμεν τὴν ἀνατροφήν τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε αἱ χεῖρες των νὰ καταβάλλωνται εἰς ἀπέλπιδα ἀδυναμίαν ἐνώπιον ἐκάστης ὑποθέσεως, ἥτις θὰ ἀπαιτῇ πρωτοβουλίαν.

Ἡ προσπάθεια ἥτις ἐξασκεῖται ὑπὸ τὸ πολίτευμα τῆς ἀπεριορίστου ἐλευθερίας εἶναι ἀνίσχυρος, διότι προσκρούει εἰς τὰς ἐλευθέρως προσπαθείας τῶν ἄλλων. Ἐκ τούτου δὲ γινώμεθα ὁδυνηραὶ ἠθικαὶ ρήξεις, πλάναι, ἀποτυχίαι. Θὰ κουράζωμεν τόσο πολὺ τοὺς Χριστιανοὺς διὰ τῆς ἐλευθερίας ταύτης, ὥστε θὰ τοὺς ἐξαναγκάζωμεν νὰ μᾶς προσφέρωσι μίαν διεθνή

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΟΥΛΙΟΥ

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοί: 1) Ἐλευσίνος 2) Παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ. 3) Αἰγίνης 4) Δαμ. Θραίνης, 5) Πανόριου Θεσσαλονίκης 6) Ποταμίας Θάσου 8) Σάμου καὶ 9) Ρεθύμνου Κρήτης.

Τὴν 3 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας Γελακτοτροφούσης πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Λόφου Ἀξιωματικῶν.

Τὴν 5 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Μ. Πέλου Μεγάρων.

Τὴν 17 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Μ. Μαρίνης πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Κορυδαλλοῦ 2) Ἱ. Ήσυχ. Ντάρτιζας Κερατέας, 3) Ἱ. Ήσυχ. Ἀγ. Θεοδώρων Κορινθίας καὶ 4) Ἱ. Μονὴ Σοφικοῦ Κορινθίας.

Τὴν 20 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἠλίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί 1) Δομοκοῦ 2) Βερδικούσης καὶ 3) Ἱ. Μονὴ Κουβαρᾶ — Ἀττικῆς.

Τὴν 25 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Θεοπρομ. Ἀννης πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μαρκαποῦλου — Ἀττικῆς.

Τὴν 26ην ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί 1) Μοναστηρακίου 2) Χαλκίδας 3) Ἱ. Μονὴ Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς καὶ 4) Λαρίσης.

ἐξουσίαν, τῆς ἐποίας ἡ διάταξις θὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ δυνηθῇ χωρὶς νὰ τὰς συντρέψῃ, νὰ περιλάβῃ τὰς δυνάμεις ὅλων τῶν κρατῶν τοῦ κόσμου καὶ νὰ σχηματίσῃ τὴν ὑπερτάτην Κυβέρνησιν.

Εἰς τὴν θέσιν τῶν παρούσων Κυβερνήσεων θὰ θέσωμεν ἓν φέβητρον, τὸ ὅποιον θὰ ἀνιμάζεται Διοικήσις τῆς ὑπερτάτης Κυβερνήσεως. Αἱ χεῖρες του θὰ εἶναι τεταμμέναι πανταχόθεν ὡς ἀρπάγαι, καὶ ὁ διοργανισμὸς του θὰ εἶναι τόσον καλοσσιαῖος, ὥστε ὅλοι οἱ λαοὶ κατ' ἀνάγκην θὰ ὑπαχθῶσιν εἰς αὐτό.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὴν 27 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Παντελεήμονος πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Β. Ἱωαννῆς οὐ Ἀττικῆς.

Τὴν 28 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Εὐρήνης Χρυσοβαλάντου πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ναὸς Θεσσαλονίκης καὶ αἱ Ἱερὰ Μοναὶ Λυκοβρύσεως καὶ Κορωπίου Ἀττικῆς.

ΑΔΙΣΤΑΚΤΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

Δικαιολογημένη ἡ διαμαρτυρία τῶν ἐκ βορείου Ἡπείρου φοιτητῶν, διὰ τὸ νέον συγγερὸν ἐγκλημα τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος τῆς Ἀλβανίας, κατὰ τὸ ὅποιον ἐξετελέσθη εἰς τὸ στρατόπεδον συγκεντρώσεως, ὅπου ἐκρατεῖτο, ὁ Ἕλλην ἱερεὺς Στέφανος Κούρτης, διότι ἐβάπτισε ἓνα νήπιον.

Ἰδοὺ τί τονίζεται εἰς τὴν διαμαρτυρίαν: «Ἀγνοοῦμεν ἀπὸ πότε ἡ βάπτισις ὡς μυστήριον ἀποτελεῖ πολιτικὴν πράξιν καὶ θλιδόμεθα ἐκ βάθους ψυχῆς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τελέσαντος τὸ μυστήριον κρατουμένου συμπατριώτου μας ἱερέως... Διὰ τῆς τοιαύτης ἀπαρადέκτου ἐνεργείας καταλύεται πᾶσα ἔγνοια ἀνθρωπισμοῦ καὶ δίδεται ἐλεύθεριον πλήγμα εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐλευθερίας, αἵτινες ἀποτελοῦν στοιχειώδεις προϋποθέσεις εἰς τὴν ἐποχὴν μας, διασφαλιζόμενας παγκοσμίως». Καὶ προστίθεται: «Τὰ δίκαια τοῦ Βορειο-ἡπειρωτικοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν παραγράφονται ὅσον αἷμα ἀθίων καὶ ἂν χυθῇ καὶ ὅσα μαρτύρια καὶ ἂν ἐπιβληθῶσιν».

Ἄλλ' ὁ κομμουνισμὸς ἀδίστακτος διώκτης τῆς θρησκείας, δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τοῦ καμίναν διεθνῆ διακλήρουσιν, ἔστω καὶ ἂν τὴν ἔχει ὑπογράψει. Τὸ μῆκος του κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν λειτουργῶν του εἶναι πάντοτε ἀμελῶτον καὶ διὰ τοῦτο συνεχίζεται ἡ ἐγκληματικὴ του δραστηριότης. Πότε ἐπὶ τέλους ἡ διεθνὴς κοινὴ γνώμη θὰ δραστηριοποιηθῇ, πρὸς βοήθειαν τοῦ δεινοπαθοῦντος λαοῦ τῆς Βορείου Ἡπείρου;

ΕΤΗΣΙΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν 15ην Ἰουλίου Π. Ἑορτ. ἡμέραν Κυριακὴν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Λόρδου Βύρωνος καὶ Καραϊσκάκη εἰς Βόλον θὰ τελεσθῇ τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Μαγνησίας Χρυσοστόμου, ὑπὸ Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Παρακαλοῦμεν Κληρὸν τε καὶ λαόν, ὅπως τιμήσωσιν τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος διὰ τῆς παρουσίας τῶν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου